2023/4.

KÜRTSZÓ

„A HETEDIK ANGYAL IS MEGFÚJTA KÜRTJÉT.
HATALMAS SZÓZATOK HANGZOTTAK A MENNYBEN.”

AZ IGE MELLETT
- „Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szavamra” (Jn 18,37)

HIT ÁLTALI MEGIGAZULÁS
- Hogyan van jelen a hit általi megigazulás jó híre a Tízparancsolatban?

AZ IDŐK JELEI
- Egymásra halmozódó válságok

A BIZONYSÁGTÉTELEKBŐL
- Vigasztalás a gyászolóknak

KITEKINTŐ
- Wildwoodi beszámoló
- *Emlékek, élmények 2023-as nyári táborainkból*

36. szám

Kedves Testvérek! Vajon melyik csoportba tartozunk Jézus magvetőről szóló példázatának a négy esete közül? Halljuk az igét, olvassuk, beszélünk róla, de milyen talajba hull a mag? Útfélre esik, köves helyre, tövisek közé vagy pedig jó földbe (Lk 8,4–15)? Világunk egyre inkább elsötétül és emberileg kilátástalanná válik; hogyan jutunk el odáig, hogy végre alkalmasak legyünk „bizonyságul" hirdetni az evangéliumot, hogy eljöhessen a szabadító Krisztus?

„Morgunk, mint a medvék mindnyájan, és nyögvén nyögünk, mint a galambok, várjuk az ítéletet, és nem jő, a szabadulást, és távol van tőlünk" – olvashatjuk Ésa 59,11-ben. Valami még mindig gátol minket abban, hogy kibontakozhasson bennünk az Isten-kép, és közösségileg is eljuthassunk arra a szintre, hogy betöltsük Isten tervét, aki *„Önmaga elé szeretné állítani dicsőségben az egyházat, úgy, hogy azon ne legyen szeplő vagy sömörgözés vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és feddhetetlen"* (Ef 5,27).

Az út idáig ugyanolyan módon vezet, mint az apostolok idejében. Feltételei a komoly ima, a véleménykülönbségek megszüntetése, minden elsőbbség utáni vagy uralomvágy eltűnése a szívből. Ezáltal tudunk mi is bensőséges keresztényi közösségben, szorosan egybeforrni. Az előkészület ideje számunkra is a mélységes töredelem és az önvizsgálat ideje kell hogy legyen. Pünkösd napja előtt a tanítványok „egy akarattal" voltak együtt. A megígért áldást mi is ugyanúgy elnyerhetjük, ha megszületik bennünk az elhatározás, és kitartóan küzdjük meg „az előttünk lévő küzdőteret".

Bátorítson bennünket egy másik Ésaiás által adott kijelentés, mely szerint el fog jönni az az idő, amikor *„a legkisebb ezerre nő, és a legkevesebb hatalmas néppé. Én, az Úr, idején, hamar megteszem ezt."* (Ésa 60,22) Bárcsak mi is részeseivé lehetnénk ennek a tapasztalatnak!

A szerkesztők

Az Ige mellett
• „Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szavamra" (Jn 18,37) 2

Hit általi megigazulás
• Hogyan van jelen a hit általi megigazulás jó híre a Tízparancsolatban? 4

Az idők jelei
• Egymásra halmozódó válságok 6

A Bizonyságtételeket olvasva
• Vigasztalás a gyászolóknak 9

Kitekintő
• Napjaink a Wildwood Életmódközpontban (2.) 12

Evangelizáció
• Lélekmentő törekvéseink és vajúdásaink az Alföld közepén, a múltban és a jelenben 16

Táborok
• Emlékek, élmények 2023-as nyári táborainkból *(Családos tábor; tizenévesek tábora; rehabilitációs és Biblia-ismereti tábor; balatoni ifjúsági tábor; toleranciatábor; főiskolai tábor; zenei tábor; óbányai gyerek- és ifjúsági tábor; berkenyei ifjúsági tábor)* 19

Tapasztalatok
• Egy különleges utazás tapasztalatai 43

Gyermekeknek
• A Jóisten meghallja kiáltásunkat 45

Búcsúzunk
• Novák Orsolyától 47
• Urbán Lajosné Buj Annától 49
• Wendler Ibolyától 50
• Németh Edéné Csiki Juliannától 51

„Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szavamra” (Jn 18,37)

Egy leheletfinom, de jelentőségteljes megjegyzést is hozzáfűzött Jézus Pilátussal való beszélgetésében a kilétéről és küldetéséről tett bizonyságtételhez: *„Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szavamra.”* Közvetett, tapintatos, de ugyanakkor szívélyes meghívást tartalmazott ez az utolsó mondat Pilátus számára. Emellett a felelősségére is utalt az igazsághoz való viszonyulását illetően. De egy szorongató kérdés is benne rejlett: *Az igazságból való-e* Pilátus, hallgatni fog-e vajon az igazság szavára?

Milyen egyszerű – de mégis titokzatos – megkülönböztetés ez: egyes emberek *az igazságból valók*, mások viszont nem. Az utóbbiakat így jellemzi Pál apostol egyik levelében: *„Nem fogadják be az igazság szeretetét üdvösségükre…*, [és végül] *gyönyörködnek az igazságtalanságban.”* (2Thess 2,10.12) Döbbenetes megállapítás! Nagy a különbség az igazság megismerése – sőt akár a benne való értelmi-esztétikai gyönyörködés – és *az igazság szeretete* között. *Az igazságból valók* nem csupán ismerik, hanem szeretik is az igazságot. Jobban szeretik önmaguknál. Készek megalázódni előtte, mindent odaadni érte, élni és halni érte. Akiknek viszont csak tetszik az igazság, de *nem fogadják be a szeretetét*, azok egy ideig élvezhetik az igazság világosságát, később azonban egyre inkább halványul ez a fény számukra. Végül abba a kifejezhetetlenül szomorú állapotba juthatnak, hogy *gyönyörködnek az igazságtalanságban*.

Lélegzetelállító volt a pillanat. Mi lesz Pilátus válasza? A fény vagy a sötétség felé indul? Pillanatnyi csönd lehetett a párbeszédben. Pilátus sohasem szembesült még ilyen bizonyságtétellel és meghívással, és többé nem is fog.

Mintha a fény felé fordította volna a fejét egy pillanatra a helytartó. *„Micsoda az igazság?”* – tört fel belőle a kérdés, az örök nagy emberi kérdés. Milyen hangsúllyal hangozhatott? Tágra nyílt szemmel, megnyílt szívvel, őszintén érdeklődő, netán vágyakozó lélekkel? Vagy kissé ingerülten, szkeptikusan és cinikusan? Esetleg kedvetlenül, rekedten, máris félve attól, hogy milyen önismerettel és erkölcsi mércével fogja szembesíteni az igazság? Talán mindezekből volt valami Pilátus kérdésében.

A következő percben Pilátus sarkon fordult, és indult ki a térre. Szólította a kötelesség, tudta, hogy égő türelmetlenséggel várják őt odakint. Egyrészt érthető ez, másrészt viszont mennyire sajnálatos, hogy nem várta meg a választ!

Jézus egyedül maradt odabent. Áldás lehetett volna számára a pillanatnyi nyugalom, az átmeneti kiszabadulás a sötét, zajos tömegből. Valószínű azonban, hogy inkább csak lehetett volna. Lelki-szellemi ereje teljes igénybevételével, egész lénye együttérzésével küzdött Pilátusért – és íme, ő a szálat most, a döntő pillanatban, elszakította. Ez lesújthatta Jézust, fájdalmat okozott neki. Nem adta fel ugyan még a küzdelmet Pilátus megmentéséért, de tudta, hogy ezután már sokkal kisebb a remény.

Sajnos, gyakori jelenség az ember megtorpanása az igazság kapujában. A döntő pillanatban könnyen enged az ember annak, hogy az önző természet ösztönös tiltakozása kerekedjék felül benne. Pilátuséhoz hasonló esetet örökít meg Az apostolok cselekedeteiről írott könyv egy későbbi római helytartóval, Félixszel és a zsidó II. Agrippa királlyal kapcsolatban:

„Egynéhány nap múlva pedig Félix megjelenvén feleségével Drusillával egyben… maga elé hívatta Pált, és hallgatta őt a Krisztusban való hit felől. Mikor pedig ő igazságról, önmegtartóztatásról és az eljö-

vendő ítéletről szólt, megrémülve mondta Félix: Most eredj el, de mikor alkalmas lesz, magamhoz hívatlak téged… Agrippa pedig mondta Pálnak: Majdnem ráveszel engem, hogy keresztyénné legyek. Pál pedig mondta: Kívánnám Istentől, hogy ne csak majdnem, hanem nagyon is…" (Csel 24,24–25; 26,28–31)

Tipikus tehát ez a jelenség! Példabeszédek könyvében található az ige, mely szerint így szól – mintegy megszemélyesítve – az igaz bölcsesség: *„Aki vétkezik ellenem, erőszakot cselekszik az ő lelkén, mindenki, aki gyűlöl engem, szereti a halált!"* (Péld 8,36) Az egyik legfájdalmasabb kijelentés ez a Bibliában. Sok ember végzetes választása és tragédiája.

(Forrás: Vankó Zsuzsa: *Az ember és az igazság Jézus perének tükrében*. Spalding Alapítvány, Biatorbágy, 2022, 74–77. o.)

Krisztus Pilátus előtt. A Munkácsy-trilógia 1881-ben befejezett darabja, és fent annak két „főszereplője"

Hogyan van jelen a hit általi megigazulás jó híre a Tízparancsolatban?

A tízből kilenc parancsolat tiltó formában szól hozzánk. Miért? Azért, mert a bűneset utáni, megromlott emberi természettel ellentétes erkölcsi kívánalmakat tartalmaznak az egyes parancsolatok. Az embernek meg kell tagadnia, le kell győznie ezt a megromlott természetet ahhoz, hogy meg tudja tartani, be tudja tölteni a parancsolatokat.

Éppen ezért a Tízparancsolat első parancsolatában Isten szabadító Istenként mutatkozik be: *„Én vagyok az Úr, a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről, a szolgálat házából."* (2Móz 20,2) Az Egyiptomból való kiszabadítás Sátán, a bűn és a halál fogságából való szabadítás előképe: „[Isten] *megszabadított minket a sötétség hatalmából, és átvitt az ő szeretett Fiának országába.*" (Kol 1,13) Biztosítékot ad tehát mindjárt az első parancsolat nekünk, hogy nem önerőből kell legyőzni magunkat ahhoz, hogy megtartsuk a parancsolatokat, mert Isten a mi szabadító Istenünk, aki képes arra, hogy kioldozzon minket bűneink, megromlott természetünk béklyóiból.

Sokatmondó a 2. parancsolat indoklásában ez a részlet: *„Irgalmasságot cselekszem ezerízig azokkal, akik engem szeretnek, és parancsolataimat megtartják."* (2Móz 20,6) Ezzel az ígérettel Isten rámutat arra, hogy a parancsolatokat nem lehet kötelességből, alkalmazkodásból igazán megtartani. Ha valaki így próbálja teljesíteni azokat, akkor ez csak külsődleges dolog, csak a kegyesség látszata lesz, aminek nincs erkölcsi értéke, nem tisztítja a lelket, nem építi a jellemet. Isten parancsolatait csak az iránta való szeretetből lehet megtartani, ha megismerjük és értékeljük az ő szeretetét, ha megtanuljuk Tőle, hogy miben áll, milyen az isteni szeretet.

A 2. parancsolatból idézett részlettel egybecsengenek Jézus alábbi kijelentései: *„Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok… Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet…*

Gustave Doré Biblia-ábrázolásai közül való metszete 2Móz 32,15-höz

Aki nem szeret, nem tartja meg az én beszédemet… [Amiképpen én is] *szeretem az Atyát, és úgy cselekszem, amint az én Atyám parancsolja nékem.”* (Jn 14,15.23–24.31)

A Tízparancsolat tehát azt is tartalmazza, hogy miképpen lehet ezeket az erkölcsi kívánalmakat megtartani. Csakis hitből, Isten iránti szeretetből, a szabadító Isten kegyelme által. Ez jut kifejezésre abban is, hogy az első kőtáblának mind a négy parancsolatában szerepel ez a kifejezés: „a te Istened”. A Tízparancsolatot csak az tudja megtartani, betölteni, akinek Isten nem egy távoli, nagy Úr, hanem az ő Istene, akit ismer és szeret.

Erről szól az alábbi bizonyságtétel is:

„Vannak, akik azt vallják, hogy Istent szolgálják, miközben a saját erőfeszítéseikre támaszkodva igyekeznek Isten törvényének engedelmeskedni, igaz jellemet formálni, és üdvösségüket biztosítani. Nem Isten szeretetének a mélységes megbecsülése készteti szívüket, hanem azért akarják teljesíteni a keresztény élet kötelezettségeit, mivel ezt kívánja tőlük Isten a menny elnyerésének feltételeként. Semmi értéke sincs az ilyen vallásosságnak.

Ha Krisztus lakozik egy ember szívében, akkor a lélek annyira megtelik szeretetével, a Vele való közösség örömével, hogy mélységesen ragaszkodik hozzá, és – Őt szemlélve – egészen megfeledkezik énjéről. Krisztus iránti szeretete lesz a rugója minden cselekedetének. Akik szívükben érzik az isteni szeretet késztető – sőt, szinte »kényszerítő« – erejét, azok nem azt fogják tudakolni, hogy mi a legkevesebb, amit tenniük kell azért, hogy megfeleljenek Isten kívánalmainak. Nem a legkisebb kívánalom után érdeklődnek, hanem az a céljuk, hogy tökéletes összhangra jussanak Megváltójuk akaratával… Ilyen mélységű szeretet nélkül a Krisztus-követés csupán szóbeszéd, üres formaság és nehéz szolgaság.” (*Krisztushoz vezető lépések,* Odaszánás c. fej.)

Viszont ha Isten iránti mélységes bizalom és szeretet késztet minket a parancsolatok megtartására, akkor tapasztaljuk, hogy *„az Ő parancsolatai nem nehezek”* (1Jn 5,3).

Vankó Zsuzsa

EGYMÁSRA HALMOZÓDÓ VÁLSÁGOK

Sajnos ez a negyedév sem telt el úgy, hogy ne történt volna olyan, nagy visszhangot kiváltó tömegkatasztrófa, amely sokak életét vette el vagy tette lényegesen nehezebbé. Amint az a 2023 februárjában bekövetkezett törökországi földrengések esetében is látható volt,[1] *a természeti katasztrófák a legtöbb esetben nem csupán önmagukban pusztítóak: a pusztítást súlyosbítja az emberi felelőtlenség és nemtörődömség, a hatalmon lévők részéről a korrupció – és a sort még sokáig lehetne folytatni.*

1 Bővebben lásd erről: A földi történelem végéhez közeledve. Összeállítás az idők jeleiről 2023 első negyedévében. *Kürtszó*, 2023/2., 4–5. o.

2023 szeptembere elején nagy erejű földrengés rázta meg Marokkó középső részét. A földrengés Afrika történetében a halálos áldozatok számát tekintve a második legnagyobb volt, több mint háromezren veszítették életüket. Noha az ország negyedik legnagyobb városában, Marrákesben is súlyos károk keletkeztek, leginkább vidéken, az ország középső részén okozott nagy pusztítást. Különösen drámai az eseménysorozat abból a szempontból, hogy az ország fejletlenebb részeit érte a legsúlyosabb csapás – itt az infrastruktúra (így például az utak és az ivóvízrendszer) elöregedett, a karbantartásáról sem gondoskodtak, és még megközelíteni is igen nehéz ezt az országrészt. Az érintett térség lakói, a berberek követelték ugyan az utak és az elektromos hálózat felújítását, a kórházak korszerűsítését, azonban mindez nem vezetett eredményre. A fejlesztések zöme a nagyvárosokban valósult meg, ez a térség pedig hátrányos helyzetű maradt. A szegénység miatt vidéken sok épületet úgy építettek fel, hogy nem tud ellenállni a nagyobb földmozgásoknak. A szerencsétlenség ráadásul éjszaka történt, az embereket álmukban érte a földrengés, ami még pusztítóbbá tette a katasztrófát.

A marokkói földrengés után néhány nappal szintén Észak-Afrika egyik országában, Líbiában egy hatalmas vihar és esőzés során átszakadt két gát, aminek következtében óriási mennyiségű víz öntötte el Dernát, Líbia keleti részének több mint százezer lakosú városát. Az egyik segélyszervezet vezetője a következő nyilatkozatot tette: „A legjobban úgy lehet ezt leírni, mint amikor egy minicunami teljesen elsodor mindent az útjából. Arabul azt mondják a helyiek, ez az ítélet napja. Talán így lehet a legjobban körülírni."[1] Volt olyan város, ahol egy nap alatt 440 milliméter eső esett. Egy korábban éveken keresztül Líbiában dolgozó gyülekezeti tag említette, hogy ebben az időszakban, szeptemberben soha nem szoktak nagy esőzések lenni az országban (novemberben igen, de szeptember folyamán ez ismeretlen volt). Most azonban az idei extrém meleg időjárás, valamint a Földközi-tenger felforrósodott vize is közrejátszott abban, hogy a vihar Líbiába érve hatalmas természeti katasztrófát okozzon. Itt több mint tízezer ember veszítette az életét, de lehetetlen megál-

1 Bennük teljes családokkal sodorta el a házakat az árvíz, mindenfelé törmelékek, felborult autók maradtak. *https://telex.hu/kulfold/2023/09/13/libia-derna-daniel-vihar-aradas*

lapítani a halottak pontos számát, sokakat eltűntként tartanak nyilván.

Itt is igaz viszont az a megállapítás, hogy sok ember halálát nem pusztán a vihar, hanem emellett más körülmények is okozták. Líbiában évek óta polgárháború dúl, az ország két részre szakadt. Az átszakadt gátakat az 1970-es években építették, és az elmúlt két évtizedben gyakorlatilag semmilyen karbantartási munkát nem végeztek rajtuk, tehát már a polgárháború 2014-ben történt kitörését megelőzően sem, noha nyilvánvaló volt, hogy katasztrofális állapotban vannak. 2021-ben 1,3 billió dollárt különítettek el a helyi hatóságok a gátak ellenőrzésére és fenntartására, a pénz azonban egyszerűen eltűnt, így a szükséges munkák is elvégezetlenül maradtak. Felmerül mindemellett a nemzetközi közösség felelőssége is, ugyanis Moammer Kadhafit, Líbia korábbi diktátorát egy nemzetközi koalíció buktatta meg 2011-ben, ugyanakkor sem az Egyesült Államoknak, sem pedig az Európa Uniónak nincs kézzelfogható stratégiája az ország felemelésére, támogatására. Az Unió is alapvetően csupán a migráció kezelése, megállítása miatt működik együtt Líbiával, ez pedig nem segít az egyre nehezebb helyzetbe kerülő térségen.

Világvégejóslatok a tudomány képviselőinek részéről

Egyre sokasodnak a tudomány részéről azok a jövendölések, amelyek kilátásba helyezik a földi civilizáció közeljövőben történő gyors összeomlását.[2] Egy hírportál *(24.hu)* például alig több mint egy éve kifejezett „világvégeinterjú-sorozatot" indított, amelyben olyan magyar természettudósokat szólaltatnak meg, akik középpontba állítják ezt a kérdést, és részletesen beszélnek azokról

2 Lapunkban többször is szóltunk már erről, legutóbb: Hirtelen és kiszámíthatatlan változásokra kell készülnünk. *Kürtszó*, 2023/3., 6–11. o. Szintén hasznos írás a témában Buda Péter cikke: Kiszámíthatatlan veszélyek korszaka vár ránk, amit jövőnek gondoltunk, délibáb. Az interneten lásd: *https://hvg.hu/360*, 2023. szeptember 19.

a válságokról, amelyekkel az emberiség látványosan nem tud mit kezdeni. Eddig tizenkét ilyen interjú készült,[1] köztük az egyik a világhírű biológussal, Szathmáry Eörs akadémikussal, a vele készített beszélgetés pedig ezt a címet kapta: „Korrekt számítás szerint 2050-re jöhet az emberiség totális összeomlása."

Szathmáry Eörs ebben többek között a következőket állítja: „A klímaváltozás okozta társadalmi problémák tovább fokozzák a klímaváltozást, ezért az gyorsul, még nagyobb társadalmi problémákat okoz, és így tovább – ezeket neveztem az imént ördögi köröknek. Ha összeomlás történik, az nem azért lesz, mert az A vagy a C vagy a D tényező számunkra előnytelenül változik. Ez a dolog úgy néz ki, hogy az A, a B, a C meg a D egyaránt a számunkra rossz irányba dolgozik össze, és akkor gyorsan bekövetkezik a kataklizma. Ettől félek én igazán."

Az interjúalany beszél emellett a kapitalizmus csődjéről is, ugyanis ez a világrend nem képes érdemi válaszokat adni a felmerült problémákra, nehézségekre, márpedig ezek csak sokasodnak. „Nagy lendülettel rohanunk a pokolba" – fogalmaz más helyen. „Ha mindent így folytatunk, annak nemsokára fejreállás lesz a vége, ebben a kutatók 99,9 százaléka egyetért. Abban nincs egyetértés, hogy ez mikor következik be, és mekkora katasztrófával jár."

Az interjúsorozat e sorok írásakor legfrissebb darabjában Molnár László meteorológus részletesen beszélt a várható időjárási fejleményekről, amennyiben a jelenlegi trendek folytatódnának.[2] Állítása szerint ideig-óráig geomérnöki megoldásokkal lehet fékezni a bajt, de jobban tesszük, ha felkészülünk: az életünk gyökeresen megváltozik a közeljövőben. Ugyanakkor egy kérdésre válaszolva kifejtette: „Nincs megnyugtató megoldás, tények vannak. A tudományos konszenzus hiába 98,4 százalék abban a tekintetben, hogy mi okozza az éghajlatváltozást, és mik a következményei; azzal kapcsolatban is van kutatási eredmény, hogy az embereknek mindössze 6-7 százaléka van tudatában mindennek."

A tényekkel való szembesülés tehát továbbra is várat magára – mindannak ellenére, hogy a tudomány képviselői most már egyre határozottabban kongatják azt a bizonyos vészharangot.

Holló Péter

1 Ezek listáját lásd az alábbi cikk végén: „Olyan teleink lesznek, hogy újra befagy a Duna, nyáron viszont 45-48 fokos hőségektől fogunk szenvedni". Balavány György interjúja. *https://24.hu/tudomany, 2023. 08. 29.*

2 Lásd a 4. lábjegyzetet.

VIGASZTALÁS A GYÁSZOLÓKNAK

Az utóbbi időszakban sokszor veszítettünk el családtagot, testvért, barátot. A veszteség fájdalommal jár, szenvedést okoz. Istenünk mélyen együtt érez velünk bánatunkban, s elküldi hozzánk a Vigasztalót, aki fokról fokra megerősít és megvigasztal minket, valamint reményt ad. Az alábbiakban néhány erről szóló bátorító idézetet teszünk közzé, amelyek a „Szemelvények" II. kötetében, a „Gyászolók" című fejezetben találhatók. Ellen White négy fia közül kettő gyermekkorában meghalt – az idősebb, Henry, tizenhat évesen, és Herbert, a fiatalabb, három hónaposan. Férjét, James White-ot is utolérte a halál rövid betegség után, 1881-ben, hatvanéves korában. Ezekről a szomorú tapasztalatairól olvashatunk ebben a fejezetben, ugyanakkor bátorítást, reményt is nyerhetünk ihletett kijelentéseiből, melyeket a szeretteiket elveszítő hittestvéreknek írt.

A szenvedés fegyelmezése, meglágyító és szelídítő befolyása jutott részemül, s ez eltávolította az ellenérzést szívemből, majd együttérzéssel, szeretettel töltötte be azt. Gyásszal, fájdalommal és szenvedéssel teli életem nem nélkülözte a Megváltó jelenlétének értékes megnyilatkozásait. Szemeim a felettünk gyönyörűségben ragyogó égboltra szegeződtek, és bepillantást nyertem az örökkévaló világba, ahol bőséges jutalomban lesz részünk. Amikor minden sötétnek tűnt, mindig volt egy rés a felhőkön, melyen át a trónról érkező napsugarak eloszlatták a homályt. Isten egyikünk esetében sem akarja, hogy néma fájdalom, sajgó és megtört szív nyomasszon bennünket. Azt szeretné, ha feltekintenénk, és megragadnánk az ígéret szivárványát, így világosságot árasztanánk másokra.

Az áldott Megváltó ott áll sok olyan lélek mellett, akiknek a szemét annyira elvakítja a könny, hogy nem ismerik fel Őt. Krisztus erősen szeretné tartani kezünket, miközben mi egyszerű hittel belé kapaszkodhatunk és vezetéséért esedezhetünk. Kiváltságunk, hogy örvendezzünk Istenben. Ha hagyjuk, hogy Jézus vigasztalása és békéje beköltözzön az életünkbe, akkor Ő szorosan megtart bennünket szíve nagy szeretetében.

Ahogyan beszámolsz arról, hogy gyermeked halálakor hogyan borultál le imában, átadva akaratodat a mennyei Atyának, és rábízva ügyedet, anyai szívem megindult. Én is átmentem ezen a tapasztalaton, melyben most neked van részed.

Amikor a legidősebb fiam tizenhat éves volt, leverte lábáról a betegség. Esetét kritikusnak tartották, és ő odahívott bennünket ágyához: „Apa, anya, nehéz lesz megválnotok legidősebb fiatoktól. Ha az Úr jónak tartja megtartani életemet, örülni fogok értetek. Ha viszont javamat és az Úr dicsőségét szolgálja, hogy életem befejeződjék, azt mondom: nem fájlalom. Apa, menj külön egyedül, és te is anya, és imádkozzatok úgy! Akkor majd választ kaptok Megváltóm akarata szerint, akit mindhárman egyformán szeretünk." Attól félt, hogy ha együtt imádkozunk, szánalmunk felfokozódik, és olyat kérnénk az Úrtól, melyet nem lenne jó megadnia.

Kérése szerint cselekedtünk, és imáink mindenben hasonlóak voltak. Nem kaptunk bizonyítékot arról, hogy fiunk meg fog gyógyulni. Fiunk – teljes bizalmát a Megváltó Jézusba helyezve – meghalt. Elhunyta nagy csapást jelentett számunkra, de a halálban győzelem volt, mert fiunk élete el volt rejtve Krisztussal együtt Istenben. Legidősebb fiam halála előtt kisgyermekem is megbetegedett. Imádkoztunk, s úgy véltük, hogy az Úr megmenti számunkra kicsinyünket. Azonban le kellett zárnunk az ő szemeit is. Eltemettük

őt a Jézusban való nyugalomra, amíg az Életadó el nem jön, hogy dicsőséges halhatatlanságra ébressze szeretteit.

Azután férjem, Jézus Krisztus hűséges szolgája vétetett el tőlem, aki mellettem állt harminchat évig. Egyedül maradtam a munkában. Férjem Jézusban alszik. Nem ontok könnyeket sírja fölött, de milyen nagyon hiányzik! Mennyire vágyom bölcs és tanácsadó szavai után! Mennyire hiányoznak együtt elmondott imáink, melyben világosságot, vezetést és bölcsességet kértünk a munkában való terveinkhez!

Az Úr volt azonban tanácsadóm, és téged is kegyelmében részesít, hogy elviseld gyermeked hiányát. (…) Emlékezz a próféciára: *„Ezt mondja az Úr: Szó hallatszott Rámában, sírás és keserves jajgatás; Rákhel siratta az ő fiait, nem akart megvigasztaltatni az ő fiai felől, mert nincsenek. Ezt mondja az Úr: Tartsd vissza szódat a sírástól, és szemeidet a könnyhullatástól, mert meglesz a te cselekedetednek jutalma, azt mondja az Úr, hiszen az ellenség földjéből térnek vissza. Jövendődnek is jó reménysége lesz, azt mondja az Úr, mert fiaid visszajönnek az ő határaikra.”* (Jer 31,15–17)

Legkedvesebb reményeink gyakran meghiúsulnak ezen a földön. Szeretteinket elszakítja tőlünk a halál. Szemeiket lezárjuk, és a sírba helyezve nem látjuk többé őket. Ám a reménység felbátorítja lelkünket. Nem válunk meg egymástól örökre, hanem találkozni fogunk a Jézusban alvó szeretteinkkel. Vissza fognak térni az ellenség földjéről. Az Életadó újra eljön. Szent angyalok sokasága kíséri majd útján. Jézus elvágja a halál köteleit, megtöri a sír bilincseit, és az áldott foglyok előjönnek egészségben és halhatatlan szépségben.

(…)

Bármilyenek is legyenek a körülményeitek, bármilyen sötétek és titokzatosak is az isteni Gondviselés útjai, vezessen bár az ösvény mély vizeken át, sújtson a nehézség és gyász újra és újra, a bizonyság mindig a miénk: *„Azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van.”* (Rm 8,28) *„Tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy ő az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra.”* (2Tim 1,12)

Kedves Testvérnő! Olvastam leveled… édesanyád haláláról, és csak annyit mondhatok: *„Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg.”* (Jel 14,13) Édesanyád hosszú időn át gyengélkedett, és te vigyáztál rá szüntelen. Nagy fájdalom lesz számodra, hogy többé nem láthatod arcát. Ha közelebb laknánk hozzád, azt mondanánk, hogy jöjj el, és pihenj meg egy kissé. Azonban vár rád a kötelesség. Bízzál az Úrban!

Édesanyád halálát nagyon mélyen át fogod érezni, de hadd mondjam el neked, hogy nem az igaz halottakért fáj a szívem, hanem az élőkért. Tudom, hogy abban a reménységben helyezted sírba édesanyád, hogy a trombitaszóra majd

hamarosan előjön… Tudom, mit jelent eltemetni a szeretteinket. Édesapám, édesanyám, testvéreim, férjem és két gyermekem a sírban nyugszanak. Csak Mary nővérem, én és két fiam maradtunk az élők sorában.

(…)

E. Testvér! Tudom, hogy szomorúsággal tölt el annak eltemetése, aki olyan kedves volt szívednek. De mit mond a Szentírás? *„Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét! És hallottam az égből szózatot, amely ezt mondta nékem: Írd meg: boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugszanak az ő fáradságuktól, és az ő cselekedeteik követik őket.”* (Jel 14,12–13)

(…)

Kedves Testvérem! Nem is tudom mit mondjak neked. Feleséged halálhíre döbbenetes volt számomra. Alig hittem el, és még most is alig tudom elhinni. Múlt szombaton a következő látomást kaptam Istentől: …Láttam, hogy feleséged elpecsételtetett, Isten szavára előjön majd a földre, és együtt lesz a 144 ezerrel. Láttam, hogy nem kell gyászolnunk őt. A nyomorúság idején pihenni fog, és mindössze a felett a veszteség felett szomorkodhatunk, melyet hiánya okoz. Láttam, hogy halála jót hoz majd a jövőben.

(…)

Kedves Testvérnő! Együtt érzünk veled szomorúságodban, és abban, hogy megözvegyültél. Én is megjártam ezt az utat, és tudom, mit jelent ez. Mennyi bánat és fájdalom van világunkban! Mennyi gyász! Mennyi sírás! Nem szabad azt mondani a lesújtottaknak, hogy ne sírjanak, mintha az helytelen lenne. Az ilyen szavak nem vigasztalóak számukra. A sírás nem bűn. Ha az elhunyt sokáig szenvedett is a gyengeségtől és a fájdalomtól, az még nem törli le a könnyet szemeinkről.

Szeretteink meghalnak, és sorsuk végleg megpecsételtetik. De miközben komoly és ünnepélyes dolognak tartjuk a halált, az életet még ünnepélyesebbnek kell tekintenünk. Életünk napjai telve vannak felelősséggel. Személyes törekvésünk, szavaink és tetteink benyomást gyakorolnak a körülöttünk levőkre. Jézus Krisztusban kell vigaszra találnunk. Drága Megváltónkat mindenkor megindította az emberi szenvedés. Kapaszkodj az erő Forrásába!

(…)

Nem szabad olyanoknak lennünk, mint a pogányok, akik éjjel-nappal gyászolnak, s közben komor énekeket kántálnak a halottakért, így kívánva felkelteni az emberek együttérzését. Nem öltünk gyászruhát, és nem mutatunk gyászos ábrázatot, mintha barátaink és rokonaink örökre eltávoztak volna tőlünk.

(…)

Az Életadó az első feltámadáskor elő fogja hívni megváltott tulajdonát. Addig a diadalmas óráig, amikor az utolsó trombitaszó felhangzik, és a hatalmas sereg előjön az örök győzelemre, Isten drágakőként és biztonságban őriz minden alvó szentet, akiket név szerint ismer. A Megváltó hatalma által, amely bennük lakozott, amíg éltek, és mert az isteni természet részeseivé lettek, Isten előhívja Őket a halottak közül.

(…)

Kedves gyászoló testvéreim! Isten nem hagyott el benneteket, hogy Sátán kísértéseinek játékává legyetek. Nyissátok meg bánatos szíveteket, hogy befogadjátok a szánakozó Megváltó vigasztaló szavait! Jézus szeret benneteket. Fogadjátok be az Igazság Napjának ragyogó sugarait, és vigasztalódjatok meg! Adjatok hálát annak, aki a halottak közül feltámadt, és aki örökké él, hogy közbenjárjon értetek! Jézus Krisztus élő Megváltó számunkra, aki már nincs József új sziklasírjában. Jézus feltámadott, Jézus feltámadott! Örvendjetek még ebben a szomorúságban is annak, hogy olyan Megváltótok van, aki minden bánatotokban együtt érez veletek! Jézus sírt Lázár sírjánál, és ma is azonosul szenvedő gyermekei bánatával.

Napjaink a Wildwood Életmódközpontban

(2. rész)

Kedves Testvéreink, Barátaink! Szeretnénk veletek újra megosztani néhány tapasztalatot innen, Wildwoodból, amelyek számotokra is érdekesek lehetnek. Sajnos nem volt időnk mindig frissen leírni a tapasztalatainkat a sok teendő mellett, de most megpróbálunk összegyűjteni az önkéntes munka (első hat hónapjának) időszakából néhány emléket, és nemsokára megosztjuk azt is, hogy mit is tanultunk, és milyen programokon vettünk részt eddig, amióta elkezdődött a képzés.

Önkéntes munka

Sok gyakorlatias dolgot sajátíthattunk el a munkavégzés közben, amelyekért nagyon hálásak vagyunk. Nem véletlen, hogy minden diáknak dolgoznia is kell ebben az intézményben, hiszen számtalan ihletett tanácsot olvashatunk arról, hogy az igazi nevelés elengedhetetlen része a kétkezi munka (lásd Ellen G. White: *Nevelés*, Kétkezi munka c. fej.). Azt is megtanultuk, hogy az önfenntartó adventista intézményeknél rengeteg a feladat, és mindig szükségük van több munkaerőre. Nekünk is kihívást jelentett eldönteni, hogy mennyi munkát tudunk vállalni.

Flórára egyre több mindent bíztak az életmódközpont konyhájában, s miután ott menedzserváltás történt, sokszor kérték az ő segítségét, hogy tanítsa be az új munkásokat. Ha valaki dolgozott

konyhán, az tudja, hogy mennyire igénybe tudja venni az ember erejét, amikor sok ember részére kell elkészíteni sokféle ételt (ezenfelül külön kell főzni a speciális étrendet igénylők számára, mint pl. gluténmentes, sószegény, sómentes, diabetikus, olajmentes, káliumszegény, csucsorféléktől mentes, szójamentes, különböző magvaktól mentes, rákbetegeknek speciális étrend stb.), és mindezt időre elkészíteni. A nyár eleji időszak volt a legintenzívebb, amikor a turnusok létszáma 20–25 fő volt, vagy még ennél is több. Minden második vasárnap én is segítettem a konyhán a reggeli és a zöldséglevek elkészítésében, a leltározást és a bevásárlást pedig együtt végeztük.

A karbantartói munka változatosabb volt, és nem volt annyira feszített a tempó, mint a konyhán. Nagy áldás volt a friss levegőn és sokszor a természet közelében dolgozni, itt a kihívást inkább a nagy meleg és a magas páratartalom jelentette, valamint a nehéz fizikai munka. Gyakran megittam több mint négy liter vizet is naponta. Georgia államban tavasszal tornádószezon van, ősszel pedig hurrikánszezon, bár mi nem közvetlenül az Atlanti-óceán partján vagyunk, a hurrikán nem szokott ide elérni teljes erejével. Tavasszal viszont voltak nagy viharok, és az egyik szombat reggel arra ébredtünk, hogy több mint harminc fa kidőlt a kampusz területén, amelyek utakat is elzártak. Utána legalább két hétig a kidőlt fákat takarítottuk el. Egy másik nagy projekt a lánykollégium szobáinak a padlócseréje volt, de vízvezetékeket cseréltünk, házat burkoltunk, füvet nyírtunk, s egy francia kertész fiatalember vezetésével sokat dolgoztunk a táj megszépítésén is.

Amikor a tornádóveszély elől mindenkit bemenekítettek az életmódközpont alagsorába, az énekeskönyvből a „Shelter in the time of storm" című éneket énekeltük, aminek az első sorát így lehetne lefordítani: „Az Úr a mi Kősziklánk, Őbenne rejtőzünk el, menedék a vihar idején." Hálásak voltunk Istennek, hogy nem ért minket el a tornádó, és nem esett baja sem embernek, sem épületnek. Megtörtént már az is a múltban, hogy az Úr úgy őrizte meg a kampuszt, hogy amikor a tornádó egyenesen felé tartott, a kampusznál kettévált, megkerülte a két oldalán, majd újra egyesült a végén. Körülötte végig megrongálta a házakat, de az intézménynek semmi baja sem esett.

Bizonyságtétel esti tábortűz mellett

Különösen értékesek azok a tapasztalatok, amelyeket az itt dolgozóktól és a misszionáriusoktól hallhatunk. Mindenkinek nagyon érdekes és egyedi útja volt, akár a világból tért meg, akár a „langyos" adventizmusból, és azt is felemelő volt hallani, hogyan vezette el őket Isten arra, hogy az egészségügyi misszió területén munkálkodjanak.

Uchee Pines

Egy kedves dolgozó elvitt minket Uchee Pinesba, Wildwood leányintézményébe, ahonnan Magyarországra is eljutott az egészségügyi missziómunka. Egy hétvégét töltöttünk ott, és megnézhettük az új gyülekezet és az új életmódközpont épületét. Az utóbbi egy-két évben épültek egy nagylelkű adakozó jóvoltából. Visszafelé bementünk a *Country Life* (vagyis *Vidéki Élet*) étterembe, ami szintén az intézményükhöz tartozik. Ezt a legközelebbi nagyvárosban, Columbusban üzemeltetik, hogy ilyen módon is terjesszék az evangéliumot. Nagyszerű munkát végeznek, és igen finom ételeket szolgálnak fel.

Érdekes, újszerű módszerekkel találkoztunk az evangelizáció terén. (Nem szeretném ezeket értékelni, ki-ki eldöntheti, jónak tartja-e, vagy sem ezeket, most csak egyszerűen leírom, amiket láttam és tapasztaltam.) Megismerkedtünk egy fiatal házaspárral, akik informatikát tanultak, és azt tették missziójukká, hogy virtuális szemüvegen keresztül, 3D-ben mutatják be az embereknek a Biblia néhány jelenetét, mint pl. Dániel könyve 2. fejezetének az állóképét, a 7. fejezet fenevadjait, Noé bárkáját, az ószövetségi szentélyt és a dino-

szauruszokat is, amelyekről a teremtéstudomány megközelítésében beszélnek. Érdekes tapasztalatokat meséltek arról, hogyan értek el ezzel fiatalokat iskolákban és más helyeken.

Az ószövetségi szentélyt nemcsak virtuálisan nézhettük meg, hanem élőben is, már amennyire azt ma le lehet utánozni. Egy tőlünk fél órára lévő adventista gyülekezet udvarán felállították a szent sátor arányos mását, amit evangelizációra használtak fel. Két héten keresztül reggeltől estig, minden órában látogatható volt, ahol egyórás körbevezetést tartottak a jelenlévőknek, és elmagyarázták az áldozatok, a papi szolgálatok, illetve a szimbólumok jelentését, és azok beteljesedését.

Volt egy hétvégénk, amikor együtt kempingeztünk diákokkal és néhány tanárral. Ez számunkra nem éppen a legjobban sikerült, mert befolyt a víz az eső után a sátrunk alá, és eláztunk éjszaka, így a fél éjszakát az autóban töltöttük – ettől függetlenül egy nagyon szép szombatunk volt a természetben, és jó volt kötetlenül időt tölteni a tanárokkal és a diákokkal.

Ellátogattunk a Southern Adventista Egyetemre is. Ennek az intézménynek köszönhető nagyrészt, hogy ezen a környéken több mint kétszáz adventista gyülekezet van. Elmentünk egy szombat délelőtt a fő gyülekezetbe, amit egyben koncertteremnek is használnak. Úgy hallottuk, hogy „egészen jó". Amilyen szép volt a gyülekezeti terem és a hatalmas orgona, akkora csalódás volt a szombat délelőtti istentisztelet, ha lehet annak nevezni. A zene cseppet sem különbözött a mai könnyűzenei együttesek zenéitől, a gyerektörténet bábjátékozás volt hangos zenével, de a döntő persze az igehirdetés volt, ez magyarázta meg, hogy miért olyan a gyülekezet, amilyen. Nem kívánom hosszasabban fejtegetni azt, ami nem építő, de sajnos ez is hozzátartozik a valósághoz. Délután az egyetemi kórus (zeneművészeti karuk is van!) tartott koncertet, ami meglepően jó volt. Mozart *Laudate Dominum* és *Requiem* tételei is elhangzottak, valamint Palestrinától a *Sicut cervus*, ami igazi felüdülés volt a kevésbé áldásos délelőtt után.

Egy koreai gyülekezetbe is ellátogattunk, ami szintén az egyetem területén van. Ez egészen más volt, mint a főgyülekezet. A közös ebéd alatt jót beszélgettem egy testvérrel Jelenések könyve próféciáiról, és néhány komoly fiatallal is megismerkedtünk.

Loma Linda

A két szemeszter között volt egy kis lehetőségünk utazni, és útba ejtettük Loma Lindát, az adventmozgalom egyik kiemelkedő helyszínét. „Loma Linda egy olyan hely, amelyet az Úr kifejezetten az egészségügyi misszionáriusok képzésének központjául jelölt ki” – írja Ellen White.

Láthattuk a kórházat, az egyetem épületeit, a gyülekezetet, valamint az Ellen White-emlékházat is. Az itt elhelyezett táblán ez a szöveg olvasható: „Ez az a hely.” Ellen G. White, a Hetednapi Adventista Egyház egyik alapítója, az oktatás és az egészséges életmód lelkes támogatója először 1905. június 12-én látogatott el ide. Ő és fia, Willie, Redlandsből érkeztek expresszkocsival, és itt találkoztak John Burdennel, aki két héttel korábban fizetett ezer dollár letétet, hogy megtarthassa a csődbe jutott birtokot, amit korábbi birtokosa nevezett el „Loma Lindának”. Miközben szemlélte az épületeket és a földet, Ellen White ezt mondta: „Willie, én jártam már itt korábban.” Ő így felelt: „Nem, Édesanyám. Még nem voltál itt soha.” „Akkor ez az a hely, amit az Úr megmutatott nekem, mert ez mind ismerős” – válaszolt.

Ugyan Mrs. White soha nem volt Loma Lindán korábban, felismerte a birtokot, mint amit látomásban látott négy évvel korábban. Amint annak a szükségét hangsúlyozta, hogy lépjenek előre a telekvásárlással, ezt mondta: „Feltétlenül meg kell szereznünk ezt a helyet. Érvelnünk kell, októl okozatig. Az Úr nem közönséges célból adta nekünk ezt a területet.”

A terület valóban lélegzetelállító volt. Nagyszerű volt ezen a történelmi helyen járni, ahol Isten vezetésének az „ujjlenyomatait” látni lehetett. Bárcsak ma is lehetne látni… Sajnos, amennyire én tudom, Loma Linda már nem, vagy csak részben követi azokat a tanácsokat és alapelveket (pl. az oktatási reformban), amelyek kezdetben annyira kitűnővé tették.

A nyaralást a Granite Bay Hilltop gyülekezetben zártuk, ami egyben az *Amazing Facts* önfenntartó szervezet központja, Doug Batchelor gyülekezete, ahol meglátogattunk egy kedves párt, akik Wildwoodból költöztek oda a nyár elején.

Rövidesen jelentkezünk a kurzus további tapasztalataival is. Addig is szeretettel gondolunk mindnyájatokra! Isten vezetését és áldását kívánjuk nektek!

Geiger Benjámin és Flóra

Lélekmentő törekvéseink és vajúdásaink az Alföld közepén, a múltban és a jelenben

„Aki énekelni akar,
mindig talál egy dalt hozzá.”
(Svéd közmondás)

Azt hiszem, sokan vágyakozunk arra, hogy amikor belekezdünk valamilyen tevékenységbe, az elkezdett munka eredménye mihamarabb kézzelfoghatóvá váljék. Még inkább így vagyunk a lelki munka terén. Bibliát olvasó és a próféciákat ismerő keresztényként tudjuk, hogy rövidre szabott a világ ideje, s személy szerint a mi életünk is. Ezért szeretnénk, ha nem „életünk elfolyt idejét” szaporítanánk, hanem az „események lépésütemét felvéve” tudnánk szórni a magot, és vinni az élő vizet a világ ínségének barázdáiba.

A régmúltról és a jelenről dióhéjban a következő rövid összegzést tudnám adni. 1986-ban indultak el Kecskeméten, még a TIT keretében, az első evangelizációs törekvések. Sokan voltak abban az időben fogékonyak az evangéliumra, megtöltve akár 200 fős előadótermeket is. Pontosan abban az évben indult el nálunk az evangéliumi munka, amikor az egyetem padjait elhagyva beléptem a munka világába, és megkezdődött immáron csupa nagybetűs, felnőtt, önálló életem. A magvető példázatát felhasználva tudjuk, hogy az emberi léleknek sokféle válasza lehet Isten megkeresésére. Az ősellenség is besegít abba, hogy ne azonnal befogadva az Igét, a legrövidebb úton ismerjék fel az emberek azt, hogy mekkora kincs és életet átformáló, megtartó erő rejlik az Ige késlekedésmentes befogadásában és követésében.

Így aztán mindezt végigélve személyesen is szemtanúja lehettem annak, hogyan csappan meg a kezdeti lelkes tömeg. Hiszen élve az evangéliumot tapasztaljuk, Sátán a felségterülete alá tartozó világban sok kételyt és elbizonytalanító történést támaszt, hogy kétséget ébresszen az emberekben Isten jósága és szüntelenül megnyilvánuló gondviselése iránt. Ám nemrégiben egy etikai-irodalmi előadáson találkoztam több olyan személlyel is, akik akkoriban is látogatták az előadásainkat, s volt, aki a gyülekezetünket is. Arra a következtetésre jutottam, hogy a bennünket születésünk óta, sőt előtte már ismerő Istenünk nem mond le rólunk. Vágyakozik arra, hogy kezeinek alkotásaival ne csak ezt a földi életet, hanem az öröklétet is megossza. Végigkíséri az életünket, megkeres, de el is enged. Ám mindig feltétel nélküli szeretettel vár vissza. Közben pedig Lelke által munkálkodik is, hogy csalódva a világban visszameneküljük biztonságos, óvó karjaiba.

Életem talán legszebb korszaka volt az (bár nem mondok le arról, hogy még saját, immáron fogyó életidőmben mindez felülíródjék az erő Forrásának segítségével), amikor a nagyobb kislányom körülbelül hatévesen lelkesedve osztotta a belépőjegyeket velem együtt az előadások előtt. Nem ismerve semmilyen akadályt és családi nehézséget, elküzdöttük magunkat az előadásokra. Tettük mindezt azért, mert éreztük, hogy Isten felett való jónk nincsen, és nem is lehet ebben az életben.

Rengeteg mindenről meg lehetne emlékezni, hogyan hordozott minket az Úr a megtett út során. Valóban nem kopott le a saru a lábunkról, s ajándékai gazdagságának özönével árasztott el bennünket: ezek közül a két legnagyobb, hogy közösségbe juthattunk vele, és közösséget ápolhatnak egymással is mindazok, akik tudják, hogy gyógyulásukat egyedül Tőle várhatják. Egymás szeretetben való elhordozásában is növekedhetünk, irgalmat nyerve Istentől és egymástól.

Gyakorlati munkálkodásaink területét a jelenben a következőképpen tudnám összegezni: Élve

a könyvevangelizációt folytató testvéreink javaslatával, immáron harmadik éve vettünk részt mi is a „Muzsikál az erdő” rendezvényein. Az első két évben ketten-ketten voltunk kint, az idén pedig csapatként, heten szereztünk tapasztalatokat ebben a munkában is. A könyveladás terén hasonlóak a tapasztalataink, mint amelyeket könyvevangélista testvéreink is szereztek.

A Bibliából azt tanulhattam meg, hogy a Jóisten arra biztat bennünket: induljunk el, az Ő segítségét kérve. Ésaiás próféta azt mondja, hogy az Ő gondolatai nem a mi gondolataink. Olyan „mellékszálakon” adhat tapasztalatokat, amelyeket az előzetes munkatervezés során nem is gondoltunk volna. Az egyik ilyen annak boldog megtapasztalása volt, hogy mennyire szükségünk van egymás segítségére akár csak egy sátor felállításában is. S milyen jó, hogy vagyunk egymásnak! Ezt egyébként a hétköznapi életben is tapasztaljuk – ha bajban vagyunk, akkor a rokonainkat megelőzve számíthatunk a közösségben egymás segítségére.

A másik személyes tapasztalatom az volt, hogy Ő olyan találkozásokat szerkeszthet egybe, amelyeket mi magunk nem is gondoltunk volna, hogy ott és akkor összejön. Egy előadásainkat régebben látogató, kedves ismerős hölgyet fedeztem fel, aki az egyik unokájával volt kint az egyik evangelizációs alkalmunkon. Mellesleg ő volt egy ideig az egyik lányom zongoratanára is. Mivel már régen találkoztam vele, és a helyi újságot is csak elvétve olvasom, nem tudtam életének szomorú eseményéről: meghalt a férje, aki hosszú évtizedekig volt a zeneiskola igazgatója, ahová a gyermekeim is jártak. Hosszasan tudtam beszélgetni vele, fájdalmában osztozni, és az ő hitében is meglévő örök élet és a viszontlátás reménységét erősíteni. Új gyülekezeti épületünk egyébként közel van az ő lakásukhoz, így azt is fel tudtam ajánlani neki, hogy amikor számára alkalmas lesz, látogasson el egy alkalmunkra.

Nekem személyesen az „édesgyermekem” az a kis házi beszélgetőkör, amit egy testvérnővel együtt tartunk saját lakásainkon, alkalmanként 4-6 fővel, egymást támogatva. Irodalmi-bibliai tárgyú beszélgetőkörnek indítottuk, az élet nagy kérdéseire keresve a választ. Két-három hetenként találkozunk, alkalmanként 3-4 órát együtt töltve, az amúgy is szabad beszélgetést még szabadabb beszélgetéssel és egy kis szeretetvendégséggel lezárva, amely által még az egészséges életmód gyakorlati kivitelezéséből is lehet csepegtetni. Többször is előfordult, hogy az összejövetel vázlatából kért valamelyik résztvevő, hogy azt egy ismerősének továbbadhassa.

Egyébként a résztvevők örömmel vették ezt a kezdeményezést (egyikük minden alkalommal újra meg is erősíti ezt). Az első alkalommal egy szép borítójú kis füzetet ajándékoztunk mindenkinek (beleragasztva az azon az alkalmon terítékre kerülő verseket), azzal a céllal, hogy írásban jobban kinek-kinek az emlékezetébe vésődjenek az elhangzottak. Vannak, akik azóta is használják jegyzetelésre ezt a füzetet, hogy megmaradhassanak az értékesebb gondolatok.

Mára körülbelül a kilencedik alkalomnál tartunk. Volt már szó Pilinszky János költészetéről, Pascal Isten-kereséséről, a *Gondolatok* című művében megjelenő, értelmes meggyőződésen alapuló hitéről. Ezek a témakörök egyenként is több találkozást igényeltek. Az emberi élet egyik legalapvetőbb vágya, a boldogság mibenléte is több alkalommal beszélgetési témánk volt, mind irodalmi, mind bibliai nézőpontból (kimeríthetetlenül). Egyszer egy olyan filmről beszélgettünk, amely sok etikai tanulságot tartalmazott. (Ezt mindenki megnézte előre, ebben is segített a testvérnőm.)

A résztvevők a maguk módján igyekeznek kifejezni hálájukat – ők is hoznak egy kis bibliai

és egyéb olvasnivalót vagy éppen harapnivalót. Könyvet is kért már valaki kölcsönbe saját indíttatásból, nem ajánlásra: Jim Hohnberger *Menekülés Istenhez* című kötetét, amit el is olvasott. Én is tervezem újraolvasni ezt a könyvet, hogy tudjunk róla beszélgetni, legyen közös kapcsolódási pontunk. Most az elejéről kezdtük el tanulmányozni a Bibliát, egészen a teremtéstől elindulva.

Természetesen érzékeljük, hogy mennyi magaslatot emelt az ellenség emberek lelkében a jó, Isten megismerése ellen. Látjuk azt is, hogy ezeknek a lerombolására csak Isten Lelke képes. A közös imádság kivitelezésében kell még erősíteni magunkat, hogy fáradozásunk ne emberi fáradozás legyen, és ne legyen hiábavaló. Kérve a Jóistent, hogy mutassa meg, milyen témával és milyen irányba gombolyítsuk a beszélgetés fonalát, hogy az ne ellenállást, hanem továbbra is őszinte érdeklődést váltson ki. Érezzük, hogy a kívülről jövő vagy más felekezetek vallásos táplálékán felnőttek számára mennyire nem egyértelműek és könnyen elfogadhatóak még a legegyszerűbb bibliai tanítások sem.

Ezen alkalmak után a testvérnőm – aki a kertészkedést nemcsak a maga hasznára műveli, hanem adományozásra is – az éppen aktuális palántákból vagy termésekből szokott szinte számolatlanul adni másoknak. Azt, hogy ő ezt hogyan teszi itt és más alkalmakon is, a közösségen belül és ismerősei között, meghagyom neki, hagy írja le, mondja el ő. Annyit megelőlegzek azonban, hogy az emberi kapcsolatok építésének, a beszélgetések kialakulásának eszközét látja benne, valamint természetesen a szükségben lévők megsegítésének is, hiszen ilyenek is vannak. Jómagam is az ő nagyvonalúságát élvezem hétről hétre.

Időről időre próbáljuk megújítani a már gyakorlattá vált egészségügyi előadásainkat, főzőköreinket, zenei alkalmainkat is. Tartottunk előadást a Biblia növényeiről is. Legutóbb Pásztor Judit jött el, s a negyedév végén ugyancsak az ő szolgálata által szerezhettünk elméleti ismereteket és gyakorlati buzdítást arra nézve, hogyan állíthatjuk helyre és őrizhetjük meg testünk templomának egészségét, ezáltal is bizonyságot téve Isten gyógyító munkájának erejéről. A gödöllői testvérek többször is segítettek már zenei alkalmaink lebonyolításában. Mindenki fáradozását és áldozatos munkáját köszönjük!

Lelkész testvérnőnk is tart évek óta folyamatosan Biblia-kört a klubvezető meghívására egy kecskeméti nyugdíjas klubban, és egy nagykőrösi testvérünk otthonában is.

Hálásak lehetünk a Jóistennek azért is, mert a gyülekezeti korfát is segít egy kicsit kiegyenlítettebbé tenni, s ezáltal is gazdagodhat a gyülekezet. A különböző korosztályok hozzátehetik a korukra jellemző sajátosságaikat a jó egyensúlyhoz, hogy a megszerzett bölcsesség az ifjúi tenni akarással párosulhasson, s az evangéliumból mind az ó, mind az új igazságok felszínre kerülhessenek.

Hálásak lehetünk azért a tapasztalatért is, hogy a Jóisten hogyan tud megszólítani embereket az internet által. Két lelkes, gyülekezetbe járó, a Biblia tanításait értő és befogadó, „Izrael fiainak" hitét meghazudtoló testvérrel gazdagodhattunk.

Vessünk minden vizek mellé, nem tudván, hogy melyik vetésünk szökken szárba!

Megtetszett régebben egy svéd közmondás, aminek magyarázatát gondolataimban az evangélium átadására vonatkoztattam: *„Aki énekelni akar, mindig talál egy dalt hozzá."*

A nehézségeket látva sokszor mi még megtoldjuk azokat a lelkünkben, azáltal, hogy már előre látjuk magunkban, a régebbi tapasztalataink alapján miért nem lesz eredménye fáradozásainknak. Ezzel a hitetlenséggel a csíráját is elfojtjuk annak, hogy Isten elindíthasson valami nemeset általunk. Ne engedjük ezt! Szorongassa az Istentől elvett jó annyira a szívünket, hogy ez „dalra" fakasszon! Akarjunk énekelni! Istentől jövően, belülről, megfékezhetetlenül, állhatosan, mi magunk is örömünket lelve benne, és másokat is ebben a teljes örömben részesítve.

N. V. Katalin

EMLÉKEK, ÉLMÉNYEK
2023-as nyári táborainkból

Családos tábor
(Agárd, július 2–7.)

Hálásak vagyunk az idei táborunkért, amelyet ismét megrendezhettünk Agárdon. Az idei évben a tizenévesekkel összevont táborban betöltöttünk minden szálláshelyet. Még sátrakra is szükségünk volt végül. A tábor, amikor a legnagyobb volt a létszám, 115 fős volt.

Az Úr gondviseléseként egy Biblia-körös barátunk felajánlotta ingyenes használatra 6×10 méteres rendezvényes sátrát. Enélkül nem tudtuk volna megoldani számos csoportos alkalmunkat, valamint a tizenéves csoport külön foglalkozásait sem. A táborba érkezés első nagy, közös munkája a sok alkatrészből álló sátor összeszerelése, felállítása volt. Tizenöten, kétórás együttes munkával sikeresen felállítottuk a nagy sátrat, ami aztán sok közös programnak és a kézműves-foglalkozásoknak adott helyet, még esőben is.

Örültünk azoknak a családoknak, akik már több éve részt vesznek ebben a táborban. Voltak olyan gyerekek, akik sokat fejlődtek tavaly óta jellemükben, viselkedésükben. Többen közülük részt vettek az önként vállalható mosogatásban is. Nagy támaszt jelentett a konyhán a szülők segítsége is, mert a magas létszám következtében sajnos kevésnek bizonyult a konyhai személyzetünk létszáma.

Nagy örömet jelentett számunkra az újabb családok részt vállalása. Úgy láttuk, hogy mind a gyermekek, mind a szülők számára fontos, hogy minél több kapcsolatuk legyen közösségünkön belül. Örömmel töltött el bennünket, szervezőket és munkatársakat, ahogy láttuk a gyerekek és a felnőttek között egyre jobbá váló kapcsolatokat. Elmondhatjuk, hogy igazán kellemes és jó légkörben teltek el ezek a napok.

Az időjárás különösen kedvező volt. Egy félnapos eső volt ugyan, de nem okozott semmilyen kellemetlenséget, még a sátorban lakók számára sem. Nagyon hálásak vagyunk, hogy baleset és betegség nélkül telt el ez a néhány nap.

A gyermekekkel korosztályonként foglalkoztunk. A gyakorlati életre való felkészítés jegyében a gyermekcsoport egyik este pástétomot készített. Többféle kézműves-foglalkozás közül is választhattak a táborozók. A fafaragás vezetésé-

ben az idén egy fiatal segítette Gyula bácsi munkáját. Nagyon népszerű volt a nagyobbak között a bicikliszerelés is. A felnőttek számára tervezett beszélgetések is időszerű témákból álltak. Idei egész napos kirándulásunk helyszíne a martonvásári kastély és park volt.

Mindenkit szeretettel várunk jövő évi táborunkba is, amelyet 2024. július 14–19. között fogunk megrendezni.

A szervezők

Tizenévesek tábora

(Agárd, július 2–7.)

A tizenévesek számára ebben az évben a családos táborral egy helyen és időben, Agárdon szerveztünk táborozást. A közös helyszín melletti döntésben fontos szempont volt, hogy a családokkal érkező kisebb gyermekek érdeklődését ilyen módon is felkeltsük az iránt, hogy a jövőben ők is szívesen csatlakozzanak a korosztályuk számára szervezett alkalmakhoz. Balogh Gábor és felesége, Éva, valamint Ottóné Bartalos Zsuzsa nagy terhet vettek le a vállunkról, hogy táborunk étkeztetésének megszervezését is magukra vállalták. A két tábor többnyire párhuzamos programjai jól megférték egymás mellett, de például a családos tábor kézművesalkalmaiba mi is gyakran becsatlakoztunk, sőt volt olyan foglalkozás, amit az egyik fiatal táborozónk vezetett. Amikor arra volt szükség, hogy némileg elkülönüljünk a másik táborról, ennek a célnak nagyon jól megfelelt, hogy rendelkezésünkre állt egy kellően tágas rendezvénysátor.

Táborba hívásunkra huszonkét felső tagozatos és középiskolás fiatal válaszolt pozitívan, de voltak olyan alkalmak is, amikor huszonnégyre bővült ez a létszám. Táborozóink többsége a gyülekezetünkbe járó családokból jött, de jelen voltak olyan fiatalok is, akik most először vettek részt a közösségünk által szervezett alkalmon.

Figyelembe véve az ige pontos leírását, mely szerint *„mint a nyilak a hősnek kezében, olyanok a serdülő fiak”* (Zsolt 127,4), igyekeztünk úgy összeállítani a programot, hogy abban a mozgás és

a lelki épülés megfelelő egyensúlyban legyen. Antal Judit testvérnőnk három délelőttön át tartott a lelki egészség fontosságát tudatosító, gyermekközpontú, tehát mozgással, játékkal egybekötött foglalkozásokat, amelyeket mindenki nagyon pozitívnak élt meg. Ezek a foglalkozások a zárkózottabb gyerekeknek segítettek a feloldódásban, a harsányabb gyerekeket pedig játékos módon segítették az egészséges határok között tartani, és nagyban hozzájárultak ezek az alkalmak ahhoz is, hogy a fiatalok jobban megismerjék egymást. Hétfő délután Ferge Béla és Lizu interaktív zenei foglalkozásán töltődhettünk fel az általuk hozott gyönyörű dallamok, harmóniák segítségével.

A táborozás négy teljes napján az idő nagy részét valamilyen nagyobb mozgásos tevékenység töltötte ki. Egyik nap elsétáltunk a tábortól néhány kilométerre található dinnyési várparkba, ahol az íjászkodás mellett az iskolai történelemórán tanultak valósághű makettjeinek (pl. várak), méretarányos formában megépített épületeinek (pl. veremház) és egyéb érdekességeknek (mint pl. a huszita szekérvár) a megtekintésével szerezhettünk élményeket. Az agárdi tábor területén egy kisebb medencében felfrissülhettek az erre vágyók, de volt lehetőség csapatsportokra is (mint pl. kosár- és röplabda). Az egyik estén vidám csapatversenyt szerveztünk, ahol az együttműködésen volt a hangsúly. Talán mindenki számára a legnagyobb kalandot a Velencei-tó körbebiciklizése jelentette. A zsoltároshoz hasonlóan mi is azt éltük meg, hogy az *„az Úr az, aki velünk volt”* (Zsolt 124,1/b). Amennyire igaz ez a szívből jövő felkiáltás az egész hétre, annyira igaz volt ez azon a napon is, amikor a biciklitúránk után visszatértünk a táborba. Az Ő gondviselő kegyelmének adtunk hálát, hogy mindenki épségben megérkezett.

A táborozás két napján Kolozsi Márk és felesége, Kis Eszter volt a segítségünkre. A fiatalok közül a táborzáró visszatekintésen többen is azt az alkalmat ítélték a legjobbnak, amikor a Velencei-tó partján, az esti naplementében meghitt bibliai beszélgetésen vehettek részt Eszter és Márk vezetésével.

A következőkben álljon itt néhány olyan gondolat, amelyeket a fiatalok fogalmaztak meg a táborral kapcsolatban:

Sarkadi Lilla:

„Az idei fiataloknak szóló ifjúsági találkozó és a családos tábor összevonva különösen emlékezetes esemény volt. Már volt szerencsém részt venni fiataloknak szóló találkozókon, azok szintén nagyon jól teltek, de számomra ez volt a legélmény-

gazdagabb. A szervezésen látszott, hogy nekünk, fiataloknak lett megtervezve. A programok remekül lettek megalkotva, kitalálva, kezdve a beszélgetésektől, egészen „A Nagy Velencei Bringatúráig". A helyszín, elkülönülve a nagy átmenő forgalomtól, tényleg családiassá tette a hangulatot és a légkört.

Számomra mindig is meghatározó, hogy éppen milyen környezetben vagyok. Itt, ebben a közösségben tapintani lehetett az odafigyelést, kedvességet. Jó volt találkozni olyan barátokkal, akiket már régen láttunk, de jó érzés volt új kapcsolatokra is szert tenni. A közös, lelki beszélgetések – akár Istenről, a mindannyiunkat foglalkoztató kérdésekről, a személyiségfejlesztő játékokról vagy csak az egyszerű hétköznapokról volt szó – mind remekül sikerültek. Remélem, hogy a jövőben még sok hasonló alkalom fog megvalósulni!"

Pató Dani:

„Bennem (is) rendkívül jó benyomást keltett az idei tábor. Most voltam először, de biztos, hogy megyek jövőre is, és ez elsősorban a rendkívül jó közösségnek köszönhető. Persze élveztem a programokat meg a biciklizést is nagyon, de ezeket mind jobbá tette a baráti társaság.

Itt olyan barátokra lel az ember, amilyenekre a hétköznapokban soha nem fog. Még az is, aki esetleg nem annyira kedvel téged, kedvesen fog hozzád szólni, mert van egy olyan szeretet, amely Istentől származik, és ebből a szeretetből részesülhetünk mindannyian. Hatalmas fellélegzés volt itt lennem az osztálytársaimmal és a mai átlagemberekkel töltött idő után. Tényleg csak ajánlani tudom mindenkinek."

Sidló Réka:

„Mielőtt eljöttem volna ide, sokat emésztettem magam azon, hogy az osztálytársaim, osztálybeli barátaim miért olyan »furák«.

Amikor találkoztam és megismerkedtem a többi táborozóval, rájöttem, hogy egy olyan közösségnek vagyok a része, ahol a gyerekek nem »furák« – persze ettől még a fent említett probléma nem oldódik meg, de tudom, hogy nem vagyok egyedül. Jó, nyilván sose vagyok egyedül, de értsétek jól. Vannak »igazi« barátaim."

Szervezőtársammal, Pásztor Katalinnal a 139. zsoltár fontos, alapvető igazságait igyekeztünk közvetíteni az általunk vezetett esti beszélgetések során: Isten a mi Teremtőnk, Ő ismer minket a legjobban, soha nem vagyunk egyedül.

Szervezőként is Isten kegyelmében bízunk, hogy a tábori programjaink, egyéni és csoportos beszélgetéseink során a 139. zsoltár 17. versének kiemelkedő üzenetével sikerült a velünk táborozó fiataloknak azonosulniuk: *„…nékem mily kedvesek a te gondolataid".*

Tóth Ágnes

Rehabilitációs és Biblia-ismereti tábor

(Kiszombor, július 11–15.)

A *rehabilitációs tábor* elnevezés arra utal, hogy ebbe a táborba elsősorban szabadult és szabadulni vágyó alkoholbetegeket várunk, illetve alkoholbetegek családtagjait. Egyben Biblia-ismereti tábor is ez, hiszen a legnagyobb segítséget azzal nyújthatjuk a szenvedélybetegeknek és családtagjaiknak, ha megismertetjük velük a szabadító Istent. Mindenkor azt tapasztaltuk, hogy még azok is szívesen vesznek részt minden bibliai programon, akik korábban távol álltak az ilyesmitől. Számukra természetesen – külön az egykori vagy jelenlegi betegek, s külön családtagjaik részére – naponta vannak terápiás beszélgetések is. Különösen sokat tudnak segíteni a még bajban levőknek szabadult társaik, akik közül többen évtizedek óta absztinensek, élvezik a józanság adta jobb életet, noha korábban megjárták ennek a súlyos szenvedélybetegségnek a poklát.

Bátorítsanak minket az alkohol áldozataiért való fáradozásra a bizonyságtételek buzdításai: *„Munkálkodni kell mindenütt azokért, akik iszákosságuk miatt elbuktak… Az emberek azt mondják, hogy reménytelen ezeknek a tévelygőknek az esete, de Isten nem ezt tartja róluk. Ő ismeri mindazokat a körülményeket, amelyek azzá tették őket, amik, és szánalommal tekint rájuk. Ez a réteg segítséget igényel. Soha ne adj alkalmat nekik erre a kijelentésre: »Senki ember nem törődik lelkemmel«… Az iszákosság nemcsak erkölcsi vétség, hanem egyszersmind testi betegség is."* (Ellen G. White: *A nagy orvos lábnyomán.* Munkálkodás az iszákosokért c. fej.) *Javasoljuk testvéreinknek a teljes fejezet elolvasását ebből a könyvből!* Új látást ad, együttérzésre indít a szenvedélybetegek iránt, és gyakorlatias útmutatásokat ad a nekik segíteni akaróknak.

Törzstagjaink közül sajnos többen nem tudtak eljönni ebben az évben a táborba betegség miatt. Egyik kedves régi táborozónk sajnos el is hunyt azóta. Így is többen ott voltak azért azok közül, akik immár évtizedek óta mindig eljönnek nyári rehabilitációs táborunkba. Szeretnénk azonban mindig újonnan indulókat is fogadni, hogy segítsünk nekik a szabadulás útjának megtalálásában. Örültünk, hogy az idén is voltak új szabadulni vágyó betegek, és volt olyan résztvevő is, aki beteg családtagja miatt jött el.

Azért hirdetjük meg egyben Biblia-ismereti tábornak is ezeket a napokat, hogy biztosítva legyen akkora létszám, amivel kizárólagosan lehetünk jelen egy bérelt táborhelyen. Úgy gondolom, korábban sem, és a mostani táborban sem bánta meg senki, aki a Biblia-ismeret miatt jött el. Mindig azt szokták mondani azok a testvéreink vagy érdeklődők, akik ebből a szempontból egészségesként vesznek részt egy ilyen vegyes táborban, hogy rengeteget tanultak abból, hogy ezek az emberek milyen őszinték, mennyire segíteni akarnak egymásnak. Mondják azt is, hogy egészen másképp fognak nézni ezután azokra, akik e súlyos szenvedélybetegség megkötözöttjei.

Ebben a táborban a szolgálattevőkkel mindig tartunk délben imaórát, ahol név szerint is könyörgünk a jelen lévő szabadulni vágyó alkoholbetegekért, hogy a tábor legyen hatékony számukra, és Isten szabadító kegyelme hazatérve is munkálkodjék bennük.

Ebben az évben 45 olyan résztvevő volt, aki több éjszakát is a táborban töltött. A csak rövid időre érkezettekkel és a környező gyülekezetekből ellátogatókkal együtt körülbelül 60 volt a maximális létszám. Kényelmes szálláshelyünk volt a kiszombori Tó-Party Panoráma Panzióban. Nagy áldást jelentettek a klimatizált szobák, mivel éppen a legmelegebb nyári napokra esett a tábor időpontja.

A reggeli áhítatokon és az esti előadásokon mind együtt voltunk. Délelőttönként viszont elvált a két csoport. Nagy Sándor vezette a rehabilitációs beszélgetéseket, én pedig a felvetett bibliai és gyakorlati, hitbeli kérdésekről beszélgettem

a másik csoporttal. A délutánt itt is kirándulások töltötték ki.

Isten különleges áldását tapasztaltuk az idei táborban. A táborozók visszajelzéseiből is az tűnt ki, hogy mindenki nagyon jól érezte magát. Bízunk benne, hogy az együtt töltött napok lelki eredményei sokak életében megmutatkoznak majd a továbbiakban.

Köszönet illeti azt a kedves csapatot, akik ellátásunkról gondoskodtak: Kolozsi Márk volt a szakács, édesanyja, nagynénje és annak a menyjelöltje vitték a konyhát, rendkívüli odaadással és szeretettel. Mindenki elégedett volt ezzel is, hálát éreztünk irántuk. A panzió tulajdonosai is nagyon szívélyesek és segítőkészek voltak, külön örömünk volt, hogy egyikük több előadásra is eljött. Örültünk annak is, hogy makói, szegedi és kelebiai (Szerbia határvidékéről való) testvéreink is ellátogattak hozzánk az esti előadásokra, illetve a szombati istentiszteletre.

Vankó Zsuzsa

Balatoni ifjúsági tábor

(Siófok, július 24–30.)

A nyár folyamán ifjúsági tábort tartottunk a Balatonnál, ami tulajdonképpen két rövidebb tábor volt egyben megrendezve, ezért többen, részletekben számolunk be róla.

Biciklis napok

A főiskola utolsó vizsgaidőszaka a szakdolgozatírás és az államvizsgára való felkészülés miatt nagyon nehéz időszak volt számomra. Nehezen tudtam a készülésre koncentrálni, mert lélekben már a háromhetes nyári programturnén voltam, aminek része volt a Balaton körüli biciklitábor és a siófoki ifjúsági tábor. Még úgy is nehéz volt elhessegetni ezt az érzést, hogy kicsit túlkorosnak éreztem magam ahhoz, hogy ifjúsági táborban vegyek részt, de mivel a nővéremék nagyon szerettek volna elmenni, ezért beleegyeztem. Minden nehézség ellenére, a kötelezettségekkel megvívott küzdelmeim után, végre elérkezett a nyári szabadság.

A biciklitábor nem kezdődött zökkenőmentesen. Nem tudtunk a többiekkel együtt indulni, mert aznap még hivatalosak voltunk egy volt osztálytársunk keresztségére, de közvetlenül onnan mentünk Siófokra, ideiglenes szállásunkra, egy másik osztálytársunkhoz. A keresztbeszervezés és a sok utazás ellenére rendkívül szép napunk volt. Örültem, hogy találkozhattam régi ismerősökkel, meg amúgy sem voltam még szabadban szervezett, élő vizes keresztségen, így tapasztalatszerzésként sem volt utolsó ez az út.

A másnapi, reggeli közben rögtönzött „exegézis szakkör" után a kötelező siófoki program következett, a szállástól alig 200 méterre lévő strandon. A víz kellemesen ringatott minket abban a bő órácskában, amit az indulás előtt megengedhettünk magunknak. Be kellett érnünk ennyivel addig, amíg két napra rá vissza nem érkezünk a biciklitábor végeztével az ifjúsági táborba. Megköszöntük a különleges bánásmódot vendéglátónknak, akinek ezúton is köszönetet mondok.

Nővérem, sógorom és én óriási táskákkal megpakolva indultunk útnak, hogy Szántódon felszálljunk a Tihanyba vivő kompra. A nehéz csomagok ellenére a gyönyörű környezet megkönnyítette az odáig tartó utat, így viszonylag hamar elértünk a kompig.

Ahogy átértünk, szerencsére elküldték értünk a csomagokat szállító autót. A sofőr szerepét az egyik táborlakó édesapja vállalta, aki áldozatos munkájával a biciklitáborban gyengébben szereplőknek és a váratlan defektet szenvedőknek is segítségére sietett, bármilyen messze is voltak. Neki hála, mi is a terhektől felszabadultan tekerhettünk el a szállásig, ahol találkoztunk a fiatalokkal. Az átlagéletkor valamivel több mint a fele volt a miénknek, de ennek ellenére ezeréves ismerősként fogadtak azok is, akiket akkor ismertünk

meg. A fárasztó út utáni kötelező fagyizást a helyi kollégiumi szálláson „elkövetett”, nem éppen kalóriaszegény vacsora követte.

A másnapi tekerés Veszprém felé igen nehézkes volt. A meredek emelkedők és az időjárás viszontagságai ellenére a csapat jókedvűen vette az akadályokat. Az erősebbek folyamatosan tekerve, a gyengébbek néhol tekerve, néhol gyalogolva haladtak a cél felé. A terhelést legjobban az elektromos bicikli bírta, amit önfeláldozó tulajdonosa átengedett, és amit szinte mindenki igénybe is vett egy-egy fél órára.

Az elázott csapat buszmegállókban, kocsibeállókban és egyéb alkalmatosságok védelme alatt igyekezett elkerülni a bőrig ázást az erős esőzések közepette, és sietett két vihar között megtenni a távot. Ebből új elnevezés is született: vízibiciklitúra. A túra hosszabb felében a természet szépségei mellett az út megajándékozott bennünket a szembeszél örömeivel is. A kellemes, órákig tartó ázás után végre megérkeztünk a veszprémi gyülekezetbe. Napunk hátralevő része bográcsozással, fagyizással és városnézéssel telt, mert természetesen az eső éppen addigra állt el, mire megérkeztünk.

Sajnos a másnapi tekerés sem volt mentes az időjárási nehézségektől. Szerencsére Veszprémtől Siófokig az út jellemzően lejt, így viszonylag gyorsan megtettük az utat. Most is pont akkorra sütött ki a nap, amikorra visszaérkeztünk a szállásunkra, és örömünkre meg is maradt a jó idő az egész ifjúsági tábor alatt.

Minden gond és baj ellenére úgy emlékszem vissza erre az útra, mint életem egyik legszebb élményére. Természetesen élveztük a verőfényes napsütést is biciklizés közben az ifitábor alatt végig, de Isten mégis megengedte ezeket a nehézségeket, hogy a táborra egy jól összeforrt társaság érkezhessen. A legjobb csapatépítő „tréning” az, amikor nehézségek ütik fel a fejüket, mert akkor mutatkozik meg igazából az emberek jelleme, és akkor nyílnak meg jobban egymásnak. Vendég-

látóink szívélyes szeretettel fogadtak és láttak el minket minden földi jóval. A szervezők is maximálisan kitettek magukért, hogy segítsenek a túrákon, ahogy a sofőrünk is vagy hatszor tette meg oda-vissza az utat, csak hogy minden bajba jutott segítségére siessen. A közös bicikliszerelések, a kölcsönadott extrapulóverek és a „már csak 21 kilométer van hátra" jellegű biztatások teszik felejthetetlenné az élményeket. Már alig várom, hogy újra ott lehessek.

„…teremtetvén a Krisztus Jézusban jócselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk." (Ef 2,10)

Ede

Siófoki napjaink

A Jóisten egy ideje a szívünkre helyezte, hogy a rendelkezésünkre álló lehetőségeket Neki tetsző módon használjuk fel. Ennek egyik megvalósulása egy tavaszi ifjúsági hétvége lett Siófokon, amelyet áldott alkalomként éltünk meg. Ugyanis kis idő elteltével az a gondolat kezdett megfogalmazódni bennünk, hogy lehetne egy pár napos kis tábort tartani a nyár folyamán itt, a Balatonnál. A gondolat megszületését egyeztetések követték, majd lépésről lépésre körvonalazódott az egész tábor.

A szállás és az étkezés Siófokon, házaknál, illetve a gyülekezetnél volt megoldva. A tábor szervezése során többször egyeztettünk arról, hogy mennyi szálláshely az, amit tudunk biztosítani. A szervezés elkezdésekor az a gondolat motoszkált bennünk, hogy „Istenünk, nekünk van bőven helyünk, csak küldj, indíts embereket. Hadd tapasztalhassunk meg minél többen együtt valami igazán felemelőt, ahol Isten által és egymás által épülni tudunk, miközben különböző programokon veszünk részt."

Aztán elkezdtek a fiatalok jelentkezni, és csak nőtt és nőtt a létszám. Hála Istennek, ezután már abban kellett hinnünk, meg tudjuk oldani, hogy legyen elegendő szálláshelyünk. Végül a tábor létszáma 30 fő körül alakult, így pont annyian voltunk, amennyien még elfértünk.

A tábor a következőképpen alakult: A biciklisek és még jónéhányan, akik csak a táborozás második felére jöttek, szerdán délután és este érkeztek meg Siófokra. Szerdán este vacsora után volt egy ismerkedős játék. A reggeleket áhítatokkal kezdtük. Csütörtökön, reggeli után Nagy Sanyi érkezett meg hozzánk családjával, és tartott egy délelőtti beszélgetést.

A Jóisten az időjárásról is gondoskodott. Bár az a hét egy hűvösebb, esősebb hét volt, napról napra láttuk, hogy megőrzött bennünket. Az étkezéseket és a beszélgetéseket a szabadban, egy sátor alatt tartottuk, ezért is volt igazán meghatározó, hogy az eső elkerült minket.

Csütörtökön, ebéd után lesétáltunk a Balatonhoz, ahol strandoltunk, fürödtünk. Visszaérve – egy finom vacsora után – Sanyi tartott még egy esti beszélgetést. Péntek délelőtt hajókáztunk a Balatonon, aztán a nap további részét a Balatonparton töltöttük, ott fogyasztottuk el az ebédünket is. Este pedig Geiger Miklós tartott áhítatot.

A szombatnapot mindannyian a gyülekezetben töltöttük, a helyi testvérekkel együtt. Igazán felemelő érzés volt megélni, ahogy az egész gyülekezet támogató, segítő módon a tábor mögé állt. A délelőtti szombatiskolai beszélgetés, majd Kolozsi Márk igehirdetői szolgálata után egy közös ebéden vehettünk részt. A délután további részét pedig a balatonvilágosi magasparton töltöttük, plédeken ülve, beszélgetve a természetben. Igazán különleges délutánt éltünk meg. A nap az esti Balaton megnézésével zárult. Vasárnap még volt egy délelőtti beszélgetés, az ebédet követően pedig szép lassan búcsút mondtunk egymásnak.

Sok-sok élménnyel, tapasztalattal gazdagodtunk ezalatt a pár nap alatt. Hálásak vagyunk a Jóistennek, hogy egyengette ennek az egész tábornak az útját, mind a szervezés alatt, mind a táborozás során, és reméljük, hogy minden résztvevő számára áldásos volt ez az alkalom.

Jáki Orsi

Egy csodálatos utazás

Ezen a nyáron is megadatott, hogy eljuthattam az ifitáborba. Ráadásul duplán. Egy biciklitúrával kezdődött, majd Siófokon folytatódott. Rengeteg lelki tartalommal, sok áldott beszélgetéssel. Szinte elröppent a hét nap. A búcsúzkodás számomra csak azért nem volt nehéz, mert tudtam, hogy az új barátságoknak folytatódniuk kell.

Alföldi kis csapatunkkal vonattal indultunk hazafelé. Nem vettünk helyjegyet, de Valaki már akkor pontosan tudta, hová fogunk ülni. Átszálláskor igyekeznünk kellett, hogy a bicikliket is fel tudjuk tenni, majd ezután a zsúfolt vonaton mi is keresni kezdtünk egy olyan fülkét, ahová minél többen beférünk.

Már a kocsi közepénél jártunk, amikor úgy éreztük, hogy vissza kell fordulnunk. Találtunk is egy olyan fülkét, ahol csak hárman ültek, egy idősebb férfi és egy fiatal pár. Megkérdeztük, hogy van-e még náluk szabad hely. Szívesen fogadtak minket, s a fiú egyből meg is kérdezte, hogy táborból jövünk-e.

Ezek után már könnyen indult a beszélgetés. Elmondtuk, hogy egy ifjúsági táborban voltunk, és mesélni kezdtünk. Persze, eleinte csak tapintatosan, távolról indítva, de közben ott motoszkált bennem: jó lenne nekik mindenről beszámolni!

Régóta imádkoztam azért, hogy valakinek a szívére beszélhessek, és vágyakozás indulhasson el benne Isten felé. Meg is adatott, amit így olvashatunk a Bibliában: „*Meghallgatja az Úr az én könyörgésemet, elfogadja az Úr az én imádságomat*." (Zsolt 6,10)

Kis gondolkodás után belevágtam, és elmondtam, hogy a mi táborunk nem egy átlagos tábor volt, hanem Biblia-tábor! Innentől kezdve csak úgy záporoztak a kérdések, különösen a fiatalok tűntek nagyon nyitottnak. Az idősebb férfi is sokat kérdezett, de a fiatalokon érződött különösen, mennyire elő volt készítve a szívük erre a találkozásra. Már a külsejükön látszódott, nem a fel-

tűnést keresik, tekintetükből tisztaság sugárzott.

A hosszú, fárasztó utazás helyett azon kaptuk magunkat, hogy mindjárt megérkezünk.

Azóta ez a két fiatal már néhányszor el is ment az egyik budapesti gyülekezetünkbe, imádkozzunk együtt értük!

Szeretnék mindenkit arra bátorítani, hogy ha egy pici lehetősége is adódik arra, hogy beszélgethet másokkal, vágjon bele! Nem kell nagy dolgokra gondolni, ha csak finoman mesélni kezdünk, látni fogják, hogy van bennünk valami olyan, amit csak Egyvalaki tud megadni, amit csak Egyetlen úton járva lehet megszerezni.

„Valaki azért vallást tesz énrólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én Mennyei Atyám előtt." (Mt 10,32)

Buda Gyöngyvirág

Toleranciatábor

(Agárd, július 16–23.)

2023. július 16-a és 23-a között Agárdon tartottuk az immár huszonöt éve megrendezett toleranciatáborunkat. Nyolcvanan voltunk, ebből negyvenöten voltak az értelmi és mozgássérültek. Nagyon hálás vagyok a harmincöt segítőnek, akik vállalták ellátásukat.

Az indulás napján több különös tapasztalatban volt részünk. A táborba a polgárdi-tekerespusztai otthonból harminc lakót hoztunk, tizenhatan két gondozónővel, vonaton utaztak, tizennégyüket pedig, valamint a harminc ember összes csomagját négy személyautóval szállítottuk. Nagybátyám egy nyitott utánfutót hozott, amire a tolókocsikon kívül még csomagok is felfértek. Az M7-esen jött, amikor egyszer csak elkezdtek neki villogni, mutogatni. Megállt, és rájött, hogy az egyik csomag leesett az autópályán. Hívott engem, és elmondta, hogy nem tudja, kinek a táskája veszett el. Ketten a táborban félrevonultak, és nagyon komolyan imádkoztak azért, hogy meglegyen az elveszett csomag. Nagybátyám próbálta gyalog keresni, de mivel nem találta, egy idő után elindult Agárd felé. Már a lehajtónál járt, amikor megállította egy angol motoros. Csak annyit mondott, hogy „pakk, Shell", és mutogatott. Ebből világos volt, hogy a csomag ott van a székesfehérvári Shell-kúton. Az angol motoros házaspár ott kávézott, amikor egy kamionos behozta a csomagot, és ott leadta. Őket használta fel az Úr, hogy megtaláljuk az elveszett csomagot.

Az Úr csodálatosan pótolta egyik férfitestvérünk hiányát, aki nem tudott az első nap megérkezni. Egy régi segítőnknek, aki 2000 körül járt a táborainkba, írtam sms-t a segítségét kérve. Tíz perc múlva jött a válasz, hogy „örömmel jövök", és „vasárnap 15 órától ott leszek, hogy segítsek nektek az indulásnál, és hétfőn onnan megyek dolgozni".

A résztvevők megérkezése és a csomag megtalálása után kiderült, hogy pesti fuvarosunk, aki saját mikrobuszával hozott öt embert, lerobbant. Ott voltak Budaörs közelében az autópályán öt utassal, közülük három súlyosabb mozgássérült barátunkkal és egy elektromos kerekesszékkel. Egyértelmű volt, hogy el kell menni értük. Nagybátyám indult el az utánfutóval, mert az elektromos kerekesszéket csak utánfutóval lehet szállítani. A másik autós az a férfi volt, aki csak vasárnap délutántól hétfő reggelig volt velünk. Ő gyakorlott pesti autós volt. Hála az Úrnak, megérkeztek mindannyian.

Egy ilyen tapasztalatokban gazdag nap estéjén nyitottuk meg a tábort egy hálaadó áhítattal.

A Jóisten abban is megmutatta oltalmát rajtunk, hogy a táborozás hetében mind a nagy kánikula, mind a nagy eső elkerült bennünket. Hálásak vagyunk fiataljainknak, akik szolgálatkészségükkel, kedvességükkel, szorgalmukkal, ötletességükkel és vidámságukkal hatalmas segítséget jelentettek a legkülönbözőbb programokban. Jó kedvvel segítettek a sérülteknek is, de a konyhai feladatokban is bármiben – tálaltak, mosogattak stb. Ezenkívül kézműves-foglalkozást tartottak,

csoportos vetélkedőt szerveztek sérült barátaink nagy örömére. Minden táborozónak ajándékot is készítettek.

Két zenészünk egy interaktív zenei foglalkozást tartott, ami színesítette tábori programjaink sorát. Krizsány Anna, a székesfehérvári Fekete Sas Patikamúzeum vezetője pedig a bibliai fákról és növényekről tartott nagy sikerrel előadást. Dohóczkiné Zsuzsa, a népművészet mestere csuhéból készített alkotásait mutatta be. Elmesélte gyermekkori élményeit a paraszti életről, a természet védelméről és közelségéről. Az egyik nap pedig a Velencei-tóban mártóztunk meg.

Az áhítatok mellett táborunk egyik legszívmelengetőbb lelki programja mindig az úgynevezett kiscsoportos beszélgetés. Mindennapi életünk problémáira kerestük közösen a válaszokat a bibliai igék alapján. Minden évben hétfőn este egy tanulságos filmet vetítünk. Tapasztaltuk, hogy a sérült emberek számára így egyértelműbbek a tanulságok. Ebből vesszük a megbeszélendő témákat, és több csoportban beszélgetünk. Sérült barátaink számára sokat jelent, hogy meghallgatjuk hozzászólásaikat, és próbálunk velük együtt érezni. Meglepő számunkra, hogy gondolataik által mi magunk is, akik a beszélgetéseket vezetjük, milyen sokat épülünk.

Szombaton délelőtt is kiscsoportos beszélgetést tartottunk. Ilyenkor idézzük fel az együtt átélt tapasztalatokat is. Az értelmi sérültek csoportjában ekkor történt egy csoda. Molnár Péter az igét magyarázta nekik egyszerűen (a 147. zsoltár 3–5. versét), én pedig aznap reggel egy történetet találtam hozzá Túrmezei Erzsébet gyerekeknek szóló gyűjteményéből. Viola pedig – aki óvónő, kézműves – alkalmat tartott a témához kapcsolódóan. Annyira kézzelfoghatóan éreztük az Úr jelenlétét! Sérült barátainkhoz közelebb került az Isten Igéje!

Szombat délutánonként már szokás, hogy egy kis műsort adunk magunknak. Hétközben mindenki felkészül, aki szeretne valamit előadni, énekelni. Többen a 147. zsoltár 1–12. versét mondták el egyenként. Egyik táborozónk, aki nem tud beszélni, lírán pengetett egy kis dallamot.

Szombat este, vasárnap reggel csordultig volt a szívünk hálával, hogy az Úr eddig megsegített bennünket. Ami ezután jött, arra álmainkban sem gondoltunk. Vasárnap reggel volt a hazaindulás. Két gondozónő, akik szabadidejükben vettek részt táborunkban, vonattal indultak Polgárdi-Tekeresre az ottani tizenhat lakóval. A felszállásnál kettesével sorba állították az utazókat. Közben egyik értelmi sérült barátunk, Elemér elment a mosdóba az állomáson. Mikor már mindenki felszállt, és becsukódtak az ajtók, akkor vették észre a kísérők, hogy Elemér nincs köztük. Szóltak a férjemnek, aki négy perc múlva ott volt az agárdi állomáson, de Elemért sehol nem találta. Abban reménykedtünk, hogy még ott tartózkodik Agárdon, mert nem szokott egyedül utazni.

Be kellett jelentenünk eltűnését a rendőrségnek, akik teljes erővel – és a polgárőrökkel együtt – Agárdon keresték, de sem ők, sem mi nem találtuk. Délután fényképes, országos körözést adtak ki. Tehetetlenek voltunk, csak imádkozni lehetett. Hála az Úrnak, sokan megtették ezt. Sőt táborozóink közül olyanok is, akikre nem is gondoltam, hogy ők is imádságban keresik meg az Urat. Az egész országban, a közösségen belül sokan hordozták őt imában.

Agárdon kerülték egymást a vonatok. A Budapest felé menő vonat 1 percet késett. Elemér feltehetően kijött a mosdóból, és egy bent álló vonatra felszállt. Ő nem szokott szóba állni senkivel, és nem is kér segítséget. Attól féltünk, hogy egy ilyen kiszolgáltatott embert bárki, bárhol bánthat. De Isten oltalmazó keze felette volt. Hétfőn este tíz óra körül hazaért, Polgárdi-Tekerespusztára. Elmondása szerint a Balatonnál is járt. Nála volt az igazolványa, mivel elmúlt már hatvanöt éves, így a menetjegy hiánya sem volt feltűnő. Talány marad, hogyan ért el az otthonba.

Próbáltam bízni az Úrban ebben a megpróbáló helyzetben, és több biztatást is kaptam. Hétfőn

délután 16 óra körül egyszer csak egy nyugalom szállt rám. Egyik unokatestvérem emlékeztetett arra az énekre, amit a tábor utolsó estéjén együtt énekeltünk: *„Meglásd, újra látjuk egymást, szent kezében őrizzen meg Ő."* Az Úr megígérte, hogy újra látjuk egymást. Eszembe jutott, hogy ha Istenünknek egy csomagra gondja volt, mennyivel inkább vigyáz Elemérre. Hétfőn reggel elém került egy régi igés lap: *„Nem hagylak el, sem el nem maradok tőled."* Hinnem kellett Őbenne, abban, hogy sem Elemért, sem engem nem hagy el az Úr.

Befejezésül megosztom azt a két Túrmezei Erzsébet-verset, ami közel került a lelkemhez a nyáron.

Amit Isten ígért

Isten nem ígért mindig kék eget,
mindig virágos, víg ösvényeket.
Ború nélküli derűt,
árnyék nélküli fényt,
és fájdalom nélkül
békét nem ígért.
De ígért erőt minden új naphoz,
munkádhoz nyugalmat,
virágot utadhoz,
bajban is kegyelmet
és segítő kezet,
mindig veled érző
örök szeretetet.

Egykor és most

Egykor az áldást kerestem,
most az Urat magát.
Egykor az érzéseket,
most csak az Úr szavát.
Egykor az ajándékokra vágytam,
most az Ajándékozó lett enyém.
Egykor a gyógyulást kerestem,
Most egyedül Őt keresem én.

Aradiné Kadlicskó Edina

Egy táborozónk gondolatai az idei együttlétről

Egy évben életünk történései 365 napot számlálnak. Egy évből összesen hét nap csoda a „menynyekben", amit megélhetünk itt a földön. Egy különös világ. Úgy érzem, minden addigitól „elzárva", mégis kiterjesztve minden másra, ami addig nem is létezett számunkra. Egy táborban, Isten szárnyai alatt, szabadon. Minden, ami kimondható és kimondhatatlan, Isten Szentlelke belülről úgy feszíti az embert a megérkezés pillanatától kezdve, s már az úton is a várakozás örömében, hogy alig-alig bírjuk el. Az ember már nem ehhez van szokva. Másképpen élünk már. Szürkébben, szigorúbban, megszokottabban. Pedig az Úr robbantani akar. Háborút akar. Bennünk! Hogy a küzdelmeinkben Őmellette legyünk. Az érkezés pillanatától bennünk ég, ezerszer jobban, mint a hétköznapokban. Nem tudom, hogyan, nem tudom, miért, csak azt tudom, hogy így van. Bennem így van.

Mintha még hatalmasabb lenne Isten, mintha kitágítaná a bensőmet, hogy növekedni tudjon bennem. Elképesztő erre az érzésre, erre a megélésre csupán a visszaemlékezés is.

A tábor… az a friss üresség, amikor megérkezünk…, már a szívünkben nyüzsög az oda érkező mindenség. De most még csak a szellőt érezzük, ami hozza az épp útban lévő embereket. A sérültegészségeseket. És bennünket, ép-sérülteket.

Ahogy a szemünk körbepásztázza a tábor területét, a hatalmas fákat, a hamarosan megtelő faházakat, a várakozás izgalma tölti el az első érkezőket. Az első pillanatoktól kezdve a lelkünk és az elménk tisztulásnak indul, Isten helyet kér a maga számára, és szeretetét érzi az ember minden porcikája.

És érkeznek! Jönnek a táborba az Istentől ideküldött emberek! Nagyon szeretem! Minden érkező egy ajándék, egy új, egy más élet, ami belénk épülhet. Mindenkit mindenki által tesz gazdagab-

bá Isten. Valami olyan dolog ez, ami a táboron kívül nincsen.

Aztán jönnek az erős hatások. Azok a leírhatatlan, felülírhatatlan bizonyságok. Jön Isten, nagy haddal és kitárt karral, hogy tudassa velünk, balgákkal: Ő az Úr, és Isten mindig, mindenekfelett, hatalommal.

A tábor felé tartva egy utazótáska veszett el valahol menet közben. Amint ez a táborvezető, Edina tudomására jutott, bennünket, éppen ott lévőket elkapott, hogy menjünk, és keressük hárman együtt az Urat. Mert hiszen a mi szemünk oly keveset lát, s most pedig semmit, és az Úr az, aki engedte és kegyelméből megadta, hogy egy táskával bizonyságot tegyen. Azonban Edinát elszólították, s így ketten indultunk a tábor hátsó szegletébe, hogy zavartalanul imádkozhassunk. S míg társam valami másról beszélt odáig, én csak fohászkodtam hangtalanul: „Uram, te tudod, hogy én így nem tudok…, hangosan…, más emberrel… közeledbe kerülni. Hogyan kérjelek hitelesen, miközben minden vágyam, hogy bárcsak meg tudnám tenni…, én csak Veled tudok, kettesben…”

És akkor tanított az Úr. Odaértünk. A tábor hátsó szegletébe. Elcsendesedve s az Úr nekem megkegyelmezve társamat szólította meg először, akinek a hangjával feloldott engem, s amikor rám kerítette a sort, és megszólaltatott, valami mást és másként mondott. Nincs ahhoz fogható, mint amikor nem mi beszélünk, hanem a Lélek szól bennünk. Mindent kimondott, nyíltan, erősen és bátran. Mindent, amiről tudtam, s amiről nem, hogy bennem van. De minden vágyam megvalósult, amit meghallgatott azokban a másodpercekben, míg azt a néhány métert megtette velem. A tábor hátsó szegletéig. Az ima, amikor magad is hallgatod, amit kimondasz, nem arra figyelve, hogy mit mondj, vagy nem magad formálva a mondatot, hanem miközben beszélsz, csodálod a szavakat, mert nem belőled fakadnak.

Az Úristen az égből hasítja végig benned, keresztül az agyadon, a szíveden és a legbelsőbb részeidben, míg visszakanyarodva, a szádhoz érint-

ve, a hangodon keresztül hasítja a légbe, és így minden ízedet átjárva, feloldva minden földit, mint egy madár tiszta trillázása hallatszik a füledben. Nem te vagy ott, csak halvány másod, az Istened az, aki épp minden szeretetével beléd költözött. Nincs más ilyen, vagy csak hasonló is, hogyan is lehetne leírni, amikor felfogni, behatárolni is szinte lehetetlen. S mi az, amit elmondott bennem? Ó, te hitetlen! Milyen kedvesen, milyen forrósággal, milyen végtelen szeretettel tette, az Ő feddése áldás a fejünkre. Kérj hittel, semmit sem kételkedve! Bízunk benne? Ó, Uram, legyen meg a Te akaratod. De ha mégsem…, legyen úgy, ahogyan te akarod… Milyen gyengék vagyunk, milyen kétkedők, milyen hajlíthatók. Kérj hittel! Semmit sem kételkedve! Egy táskával tanítalak. Oktalan gyermekek vagyunk, akiket így kell felnevelni, és az Úr minden részletre ügyelt. A csomag persze végül meglett, hiszen el sem veszett, Isten az autóról tanításunkra ejtette le.

Ez volt a tábor kezdete.

S utána, hogy milyen csodák és emberek érkeztek, kevés lenne a papír leírni egy hét minden történését. De az Úr mindent belénk épített. Minden pillantást, minden mozdulatot, minden szót, minden hangot, a kört a fák alatt, a kerekesszékek édes látványát, a benne ülők őszinte, erős, békés mosolyát.

És a nevetést. Azt az önfeledt hangot, amivel ott szólhatunk, kiálthatunk, amivel a táborban Isten megtölti a teret és a levegőt. Nincs, nem marad egy négyzetmilliméternyi rész, rés sem, Isten beburkolja az időt és a teret, s az a hét nap bárcsak soha ne érne véget.

De a dolgok rendje, hogy a hét nap egyesével eltelik, és a vége elérkezik. A bőröndök megtelnek, az állomáson elkelnek a jegyek, és a vonat egy megújult embert újra egy teljes évig innen eltávolít. De mindenki mindent visz. Teremtőnk belénk zárta, és bepecsételte, hogy ki ne szökjön onnan semmi, amit Ő megőrizne. És most küld, hogy vigyük vissza, a világba. Az erőt, az Ő erejét, az Ő lelkét, az Ő szeretetét, az Ő hatalmát.

Mennünk kell, bárcsak visszafordulhatnánk. Nem tehetjük. A vonat minden megálló után továbbindul, míg végül visszaérkezünk. És az otthon édes újra, mert a falakon minden arc, amit megismertünk, ott ragyog, a fülünkben ott van minden hang, amit meghallgattunk, a kerekesszék fogójának érzése a tenyerünkbe ivódott, és a benne ülő arca, kezének érintése, karjának végtelen ölelése nem időtől vagy tértől függ, nem helyrajzi kérdés, hogy együtt legyünk mi, akik Istenben mindannyian sérültek, és mindannyian egészségesek vagyunk.

De ettől még hiányzik. Ó, milyen szívfacsaróan hiányzik! A folyamatosság, a közvetlen közelség, nappal a fák árnyéka, éjjel a faházak világító ablaka. Hogy megértsük egymást. Hogy megismerjük egymást. Hogy vigyázzunk egymásra. Ó, hogy hiányzik, hogy Istenben lélegezzünk újra!

És lám csak, egy szemvillantás alatt Isten kezdeti, hatalmas ajándékát egy még nagyobbal zárta…

Főiskolai tábor

(Királyrét, július 31. – augusztus 4.)

Idei főiskolai táborunkat ismét egy új helyszínen, a Börzsöny hegységben található Királyréten tartottuk meg. Akik a táborok szervezésében részt vesznek, jól tudják, hogy évről évre egyre nehezebb olyan helyet találni, amely minden szempontból optimális: legyen könnyen megközelíthető, természetközeli, jól felszerelt, és lehetőleg nem is túl drága. Ezért is örültünk, amikor rábukkantunk a királyréti szálláshelyre, mert a főváros közeli, ugyanakkor gyönyörű környezetben található, eldugott kis erdei szálloda ideális helyszínnek tűnt egy néhány napos elvonulásra. (A legközelebbi település 5 km-re található, a mobil térerőért pedig időnként több száz métert is kellett gyalogolni.) Nagy várakozásokkal vágtunk hát bele a táborozásba, és ezek a várakozások tel-

Így is történt: a szálloda az utolsó pillanatban elkészült néhány szoba felújításával, amelyeket meg tudott nyitni számunkra, és volt egy-két váratlan lemondás, így végül éppen annyi hely állt a rendelkezésünkre, amennyire szükségünk volt. Önmagában tehát már a szervezést, az előkészületeket is sok

jesültek is, de egészen másként, mint ahogy azt emberileg előzetesen elgondoltuk.

A korábbi, jól bevált „menetrend” szerint délelőttönként párhuzamosan futó szemináriumokat tartottunk, melyek közül mindenki kiválaszthatta az őt leginkább érdeklő témákat. Délutánonként kirándultunk, este pedig a főiskola oktatói tartottak előadásokat, melyeket sokszor késő estébe nyúló, újabb és újabb kérdéseket, témákat felszínre hozó, élénk beszélgetések követtek. Kezdettől fogva különleges érdeklődést és figyelmet tapasztaltunk a táborozók részéről, és ismét kiderült, hogy a főiskolások mennyire igénylik a személyes odafigyelést, a bibliai témákban való elmélyülést. (Néhány éve ezért több oktató szervez iskolán kívüli beszélgetőköröket, Biblia-köröket, melyekre az igény, úgy tűnik, egyre nagyobb.)

Idén már a jelentkezéseknél látszott, hogy nagy az érdeklődés a tábor iránt. Hamar be is teltek a férőhelyek, úgyhogy nem kis fejtörést okozott a résztvevők elhelyezése. Voltak olyanok is, akik jóval a határidő után jelentkeztek, de a telt ház ellenére nem utasítottunk el senkit, mert bíztunk benne, hogy akinek szüksége van erre a táborra, annak az útját a Gondviselés egyengetni fogja.

tapasztalat kísérte, és a későbbi személyes beszélgetések során arra is fény derült, hogy a táborban szerzett ismeretek adott esetben fontos döntéseket alapoztak meg, vagy segítettek eligazodni egy-egy nehéz élethelyzetben. Voltak olyanok is, akik bár régóta ismerték a főiskolát, éppen a tábori élmények hatására köteleződtek el, és iratkoztak be valamelyik képzésünkre.

Efféle személyes tapasztalatokban nagyon gazdag volt az idei tábor, de ami igazán emlékezetessé tette az együttlétet, az egy váratlan esemény volt, ami – ahogy mai szóhasználattal mondanánk – mindenkit alaposan kibillentett a komfortzónájából. Az történt ugyanis, hogy a táborozás harmadik napjának déli óráiban minden elő-

zetes jelzés nélkül az áramszolgáltató kikapcsolta a szálláshelyen az áramot. Mint kiderült, szolgáltatóváltás közben egy adminisztrációs hiba miatt úgy tűnt, mintha a szálláshelynek nem lenne érvényes szerződése, így nem jogosult áramot vételezni.

A szálloda nagyon kedves gondnoka, Margit, azonnal beutazott Budapestre intézkedni, de nem volt remény arra, hogy a probléma gyorsan megoldódik. Áram nélkül maradtunk estére és éjszakára, ami miatt a melegvízellátás is akadozott, illetve teljes sötétség borult erdei szálláshelyünkre. Térerő addig sem volt a táborban, az áramszünet miatt pedig már internet sem, telefonjaink, számítógépeink pedig lassan kezdtek lemerülni. Mindezek ellenére a táborozók meglepően jól reagáltak a váratlan „kalandra". A fiatalabbak készségesen segítettek az idősebbeknek a sötét folyosókon közlekedésben, néhányan pedig elindultak elemlámpákat és mécseseket beszerezni, így az összefogás eredményeképpen éjszakára csodálatos hangulatvilágításban úszott az egész szálloda. Az esti előadást is hangosítás nélkül, gyertyafényben tartottuk meg, az azonban teljesen bizonytalanná vált, hogy ilyen körülmények között egyáltalán tudjuk-e folytatni a tábort.

A szálloda gondnoka másnap ismét beutazott a városba intézkedni, mi pedig a résztvevőkkel közösen úgy döntöttünk, hogy kitartunk, és megvárjuk az ügyintézés eredményét, ám a hazai viszonyokat ismerve nem láttunk reális esélyt arra, hogy egy ilyen jellegű fennakadás egyik napról a másikra megoldódik. Margit azonban azzal a jó hírrel tért vissza, hogy még aznap visszakapcsolják az áramot, és ez így is történt. Csütörtök délutánra csodával határos módon újra volt áram a szálláshelyen, így zavartalanul tudtuk folytatni a programot.

Ez a helyzet ráébresztett bennünket arra is, hogy sokkal jobban kellene értékelnünk azt a kényelmet, amelyben élhetünk. Kézenfekvőnek vesszük, hogy egy villanykapcsolással világos lesz körülöttünk, hogy a csapból meleg víz folyik, és ha valamire szükségünk van, csak tárcsázzuk

a megfelelő telefonszámot. Pedig valójában nagyon törékeny az a fizikai környezet és biztonság, amit egyelőre még élvezhetünk.

A szállásadó is nagyon hálás volt azért, hogy nem elégedetlenkedtünk és reklamáltunk, nem utaztunk haza, hanem segítettük őt is, és kitartottunk. Még néhány hete is kaptam Margittól egy levelet, amiben azt írta, hogy ilyen hozzáállással eddig nem nagyon találkozott, és azóta minden csoportnak elmeséli közös kalandunkat. Volt egy nem lelki természetű, de a mai viszonyok között egyáltalán nem elhanyagolható hozadéka is mindennek, mégpedig az, hogy az egynapos áramkimaradás miatt éppen annyi kedvezményt kaptunk a szállásadótól, mint amennyi veszteséggel zárta volna a főiskola a tábort.

Egyik kedves tanárunk úgy szokott fogalmazni, hogy a Jóisten „tökéletes szervező". Az idei táborban valóban nagyon kézzelfogható módon tapasztalhattuk meg, hogy a Gondviselés az emberi elgondolásokat meghaladó módon úgy rendezi össze az egyéni életutakat, körülményeket, és nem egyszer a nehézségeket is, hogy ebben a „szövetben" ki-ki megtalálja a személyesen neki szóló üzenetet és bátorítást. *„Mert az Úrnak szemei előtt vannak mindenkinek útjai, és minden ösvényeit Ő rendeli."* (Péld 5,21)

Kiss Andrea

Zenei tábor

(Kőszeg, augusztus 6–13.)

„Dicsérem az Urat, amíg élek;
éneklek az én Istenemnek, amíg vagyok."
(Zsolt 146,2)

Idén zenei táborunknak ismét új helyszínt kellett keresni, ami sohasem egyszerű feladat, hiszen nemcsak a férőhelyek száma és az ár fontos, hanem a speciális igények (pl. a próbákhoz szükséges termek) is nehezítik a táborhely keresését. Isten kegyelme folytán Molnár Miklósné testvérnőnk rátalált Kőszegen egy olyan panzióra, amely szükségleteinknek alapvetően megfelelt. A tulajdonos – mint ahogy azt utólag bevallotta – félt kiadni a csoportnak a szállást, mert voltak már nagyon rossz tapasztalatai e téren. Isten Lelke azonban indította, hogy befogadja a táborozókat.

Kőszeg teljesen új terület volt számunkra, hiszen az ország ezen részében még sohasem tartottunk zenei tábort. Szállásadóink nagyon rugalmasak, korrektek, segítőkészek voltak. A konyhát is rendelkezésünkre bocsátották, így saját szakácsunk tudta a lelkesen segítő fiatalokkal elkészíteni a finom és nagyon bőséges ételeket.

Egyhetes táborozásunk alatt sokan és sokat beszélgettünk szállásadónkkal, aki a tábor befejezése után a következőket írta:

Köszönjük az együtt töltött hetet, csodálatos csoport voltatok! Kedves, figyelmes, törődő, nyugodt, kiegyensúlyozott, és legfőképpen EMBERI, direkt nagybetűkkel írva!
Köszönjük!
Köszönettel: Géza, Zsuzsa

Szívből örülünk, hogy nemcsak az Igével, az ihletett zeneművekkel, hanem magatartásunkkal, lényünkkel is bizonyságot tehettünk Istenről.

A tábor előkészítésében és lebonyolításában is végig éreztük Isten támogatását, vezetését. Nagy öröm volt számunkra, hogy a korábbi évekhez hasonlóan vendég fiatalok is játszottak a zenekarban, valamint az énekkarban is először énekeltek közösségünk tizenéves fiataljai. Mindez nagy élmény volt nekik, és lelkesen vettek részt a próbákon is.

Volt olyan vendég táborozó is, aki most először volt közöttünk. Néhány héttel a táborozás előtt ismerkedett meg vele közülünk valaki, és örömmel vett részt a zenei szolgálatban, jelen volt az összes reggeli és esti áhítaton.

Zenei táborainkban minden évben hangversenyekre készülünk, melyek jótékony célúak. Idén

(amint tavaly is) az ukrajnai menekültek javára gyűjtöttünk adományokat. Két helyen tartottunk hangversenyt, az elsőt Kőszegen. Ebben is megtapasztaltuk Isten segítségét, mert az Evangélikus Gimnázium dísztermét (ami ideális volt a hangverseny megrendezésére) ingyen bocsátották rendelkezésünkre, mondván, hogy ezzel ők is részt vesznek a jótékonykodásban. Budapesten a MOM-ban tartottuk meg záró hangversenyünket. Isten megsegített, megáldott bennünket szolgálatunkban.

Műsorunk befejező száma Mendelssohn: *Ki Istenének átad mindent…* című műve volt. Ennek jól ismert záró sorai a következőek: „Zengj hát az Úrnak, s járd az utat, / Mit éppen Ő neked adott. / A mennyből gazdag áldást juttat, / S majd Jézus ád szép, új napot. / Ki benne bízik és remél, / Az majd a mennyben véle él!"

Soli Deo Gloria! Egyedül Istené a dicsőség!

Vigh Ágnes és Holló Péter

Örömteli tapasztalatok a zenei táborból, egyenesen a konyhából

„Szeretettel szolgáljátok egymást!" (Gal 5,13)

Igazából sok mindenért lehetünk hálásak a tábor kapcsán, nincs is száma Isten hatalmas áldásainak, amelyeket folyamatosan megtapasztalhattunk. Az elsők között említhetjük meg az igényes kialakítású szobákkal ellátott helyszínt és a jól felszerelt konyhát. A tulajdonos, aki egyben az étterem vezetője is, egy nagyon kedves, szívélyes, segítőkész hölgy volt, akit már akkor, amikor többszöri alkalommal telefonon egyeztettünk egymással, ilyennek ismertem meg.

„A világ teli van azokkal, akiknek szükségük van a szolgálatunkra. A szegények, a tehetetlenek, a tudatlanok mindenütt kéznél vannak." (*Jézus élete.* Szolgák szolgája c. fej.)

A tábor egyhetes volt, de folyamatosan kaptunk erőt az itteni hatalmas munkához. Reggeleinket mindig lelki táplálékkal kezdtük, és azután kezdődött az egész napos munka. Fiatalos csapat volt a konyhán, mindig volt éneklés és mosolygós arcok. A sok munka ellenére sem fáradtunk el, állandóan segíteni tudtunk egymásnak. Számomra is igen felüdítő tapasztalat volt, hogy a fiatalabbak is milyen önzetlenül, szorgalmasan, ügyesen és gyorsan dolgoztak, s mindig meglátták a feladatokat.

Rengeteg bátorítást és pozitív visszajelzést kaptunk napról napra, ami megerősített minket. Voltak olyanok is, akik azelőtt nem ismerték a növényi alapú étrendet, de a hét vége felé már nagyon komoly beszélgetéseink alakultak ki egy-két résztvevővel a táborból. Az egyik ember például úgy nyilatkozott, hogy neki ez az étrend annyira elnyerte a tetszését, hogy az otthonába is hazaviszi, és megpróbálja beiktatni a mindennapokba. Meg is vásárolta az Eleki Életmódközpont szakácskönyvét. A másik ilyen felüdítő tapasztalatunk volt még, hogy helyiek is ott voltak, sőt a szállásadónk is néha-néha napközben – ők is meg-megkóstolgatták az ételeinket, és elismerően szóltak róla.

Emellett talán még nagyobb jelentőséggel bíró alkalmak voltak a lelki témájú beszélgetések. Zsuzsával (a tulajdonossal) hamar megtaláltuk a közös hangot, és közvetlenül tudtunk különböző témákról beszélgetni, ami a Bibliával is kapcsolatos. Nyitott, őszinte embernek ismertem meg. Szombaton is sokat beszélgettünk. Mondhatni, egy órát, miközben folyt az istentisztelet. Amíg a többiek hallgatták az igehirdetést kint, az előadóteremben, én bent maradtam a konyhán, hogy majd rendben legyen minden a melegítéssel, és akkor járt éppen arra Zsuzsa, a tulajdonos. Dolga volt ott, és elkezdett érdeklődni, többek között a szombat iránt.

Érintettünk több dolgot is még, és olyan jó volt tapasztalni, hogy őszintén érdeklődik, szeretné mélyebben megérteni ezeket az igazságokat. Egyre bensőségesebb dolgok kerültek a felszínre. Őszintén elérzékenyült, meg is öleltem. Isten szeretetéről és jelleméről is igyekeztem mesélni neki. Talán még az is nagyon sokat jelentett, hogy amikor vége lett az istentiszteletnek, bejött a kis konyhai csapat is, és kibővült a beszélgetőkör.

Zsuzsa elismerően szólt arról, hogy milyen jó volt látni minket a héten egységesen munkálkodni. Meg is kérdezett néhányunkat, hogy mi az, ami idehozott bennünket. Többek között Johannát, Lillát és Martint is megkérdezte. Hiszem, hogy óriási bizonyság volt számára az, ahogyan ők szóltak, mert mindannyian hasonlóan beszéltünk ugyan, csak különböző szavakkal, hogy mi Istenért, Istennek igyekszünk szolgálni. Nehéz visszaadni azt a pillanatot, de hiszem, hogy mélyen megérintette a szívét a több különböző, de mégis egyöntetű válasz.

„Isten mindenkinek adott örömet, melynek szegény és gazdag egyformán örvendhet. Azt az örömöt adja, mely a gondolat tisztaságában és az önzetlen tettek ápolásában található; mely a szerető szavak szólásából és a jóságos tettek cselekvéséből fakad. Akik ilyen szolgálatot végeznek, azokból Krisztus világossága ragyog, fölvidítva sok bánat által elsötétített életet." (*Bizonyságtételek*, IX. köt.)

Legtöbbször az az igazi prédikáció, ahogyan élünk, ahogyan a másik emberhez viszonyulunk, legyen szó akár pici dolgokról is: egy ölelésről vagy egy odafigyelő meghallgatásról. Rengeteget számítanak ezek, és sok ember kerülhet ezáltal is közelebb a Teremtőhöz.

Isten végigvezetett minket ezen a táboron. Voltak nehézségek, de mindig időben jött a megoldás és a segítség is. Zsuzsa is nagyon nyitott lett, és érdeklődött egy-két reformalapanyag után, hogy hol lehet beszerezni azokat, és kapott is egy eleki szakácskönyvet segítségképpen. Napokkal később kaptunk egy őszinte, szeretetteljes hangnemű levelet tőle, amit Vigh Ági osztott meg mindannyiunkkal. Örömteli szívvel gondolok mindig vissza ezekre a tapasztalatokra, élményekre, melyeket ebben a táborban közösen éltünk meg a konyhás csapattal.

Mindenekfelett Istennek vagyunk hálásak, hogy újból megtapasztalhattuk a szolgálat örömét. *„A mással jól tevő ember megkövéredik; és aki mást felüdít, maga is üdül."* (Péld 11,25)

Kolozsi Márk

Gyerek- és ifjúsági tábor

(Óbánya, augusztus 21–24.)

Az idei évben augusztus 21-e és 24-e között tartottuk meg gyerek-, kamasz- és ifjúsági táborunkat a néhány éve jól bevált helyszínen, Óbányán.

A táborunkra online kellett regisztrálni, miután az érintett családok vagy fiatalok megkapták a meghívót, és a tábor előtti héten még emlékeztetőt küldtem ki minden regisztrált táborozónak. Az idén 60 körüli volt a táborozók létszáma, nem számítva a tanítókat és a pécsváradi Biblia-körös asszonyokat, akik a tálalásban és a mosogatásban is a segítségünkre voltak.

Minden évben veszítünk el a korábbi évek táborozóiból, akik nem jönnek el újra, de vannak évek óta visszatérő fiatalok is, és mellettük mindig újak is jönnek, hála a Jóistennek. Csupán szolgák vagyunk a szervezésben is, és nem az események irányítói.

Kirándulást kedden és szerdán szerveztünk, két csoportban, két különböző útvonalra. A fiatalok túráját Dávid fiam vezette, az egyik nap a segítségére volt Nagy Sanyi is a főiskolánkról, így szépen kiegészítették egymást. A kisebbek erdei sétáját pedig ifj. Szélig Istvánnal ketten vezettük. Egyébként az idei táborozásunk megszervezésében és lebonyolításában – a korábbi évek gyakorlatának megfelelően – az egész Szélig család elkötelezett és odaadó módon részt vett, az ifjabb István kedves felségével, Tündével, valamint id. Szélig István és felesége, Erzsike, akik autóval hozták nekünk az ebédet Véméndről mindennap.

A táborunk kezdettől fogva missziós jellegű, ebből kifolyólag nem annyira adventista családok gyerekei vagy unokái voltak jelen most sem, hanem többségében katolikus, református, volt nazarénus, Hit Gyülekezetéből valók és nem hívő családok gyerekei vettek részt, többen közülük visszatérő táborozóként. Például a volt nazarénus szülők gyerekei Hódmezővásárhelyről és Felsőnyékről jöttek.

Mindennap volt bibliai tanítás is, kisebb csoportokban, amelyekre a táborozó gyerekektől és fiataloktól, valamint a Biblia-köröseinktől – akik a háttérben hallgatták az egyik vagy másik tanítást – jó visszajelzéseket is kaptunk. A témákat nem határoztam meg a tanítók számára, csupán annyit kértem tőlük, hogy bibliai témák legyenek, és legalább két nap újszövetségi témát is dolgozzanak fel, ha lehet. A tanítások 50–60 percesek voltak mindennap, de a gyerekekkel és a fiatalokkal a ki-

rándulás során is igyekeztünk beszélgetni, például Nagy Sanyi testvérünk kifejezetten örült, hogy ilyen mélyebb beszélgetésekre is sor kerülhetett a Zengőre történő kirándulásuk során.

Tanítóink korosztályok szerinti csoportokban szolgáltak. Surinya Endre és Nagy Sándor a fiatalokat tanították. Szélig István és én a kamasz csoportokkal foglalkoztunk. Szélig Ágnes és Monostori Mária két-két napon, egymást váltva, a kiskamaszoknak nyújtottak bibliai tanítást, valamint a legkisebbekkel a feleségem, Pongrácz Rita és Nagy Sanyi felesége, Szimonetta foglalkoztak. Az idén kisebb gyerekeket is bevállaltunk, ezzel a drága feleségemnek szaporodott meg a gondja és a teendője, valamint Dávid fiamnak, mert amint az egyik gyerek beleesett a patakba, a vizes cipő és vizes ruha helyett másikat neki kellett Pécsváradról hoznia. Este a legkisebbeknek Rita mesét olvasott lefekvés előtt Max Lucado könyveiből, az egyiknek a címe: Értékes vagy. A kisebb gyerekek valósággal „itták" Ritának a szavait! Másnap este ennek következtében még nagyobb volt a mesehallgatás iránti érdeklődés.

A táborozók különböző korcsoportjainak a jelenléte és programjaiknak a kialakítása, azok következetes figyelmemmel kísérése egy sajátos dinamikát és jó hangulatot adott az egész tábornak. Mire gondolok itt? A kirándulásokat már említettem, az esti programoknál a kisebbeknek hamarabb volt a tusolás és a villanyoltás, mint a fiataloknak. A kisebbek után következtek a kamaszok, s végül a fiatalok, akik kicsit tovább maradhattak fenn, de csakis nyilvános helyen és csendben beszélgettek egymással, mert nem zavarhatták a kisebbeket.

Az a tény, hogy egymásra is figyelniük kellett a táborozóknak, többekből kihozta a szeretet gesztusait és a figyelmességet egymás iránt. Azt figyeltem meg, hogy általában a kisebbek hallgattak a nagyobbakra. Például, amikor egy 11 éves gyerek este a telefonját nyomkodta a hálószobában, Áron fiam kérésére letette a telefonját, és szót fogadott neki. Egyébként az idei év egyik csodája az volt, hogy nem telefonoztak a gyerekek. Amikor Dávid fiam a számháborúban egy kisgyereket beválasztott a csoportjába, és arra feladatot bízott,

a kisebb örömmel teljesítette azt, amivel egy nagyfiú megbízta őt, megtiszteltetés volt a számára, hogy feladatot kapott tőle, a fiam elbeszélése szerint.

Nagy örömömre szolgált az, amikor egy olyan nagyfiúval tudtam négyszemközt az udvaron beszélgetni, aki most már második éve jár velünk táborozni Pécsváradról. Igen nehéz családi háttérből jött, és szívesen fogadta a tanításokat, elfogadta az intéseket és a tanácsokat, hálás volt minden jó szóért, s mindenért, amiben része lehetett, még a vegetáriánus étrenddel is megbarátkozott négy napig. Általában véve belső öröm hatotta át a tábor valamennyi résztvevőjét, ehhez a korábbi évek merevségéből és ragaszkodásaimból nekem is fel kellett adnom, de ez mindenképpen megérte az erőfeszítést ezen a téren is.

Hétfőn, vacsora után Dávid fiam tartott az fiataloknak előadást „teremtés vagy evolúció" témakörben, amin nem volt kötelező a részvétel. Másnap pedig Szélig István egy kis fekete-fehér filmet mutatott be két kínai, fogyatékkal élő emberről, akik ketten egy erdőnyi fát ültettek. Egy vak és egy kéz nélküli férfi összefogását és hihetetlen együtt munkálkodását mutatta be a kisfilm, akik szegénységben élnek, és így dolgoznak együtt. Ez a film bizonyára cselekvésre, együttműködésére serkentette a táborozókat, és jellemépítő erővel is bírt.

Az idei táborunk három éjszakára vonatkozó szállásdíját 350 000 forintig a Kerak vezetősége fizette ki, amit nagyon szépen köszönünk az ÜB tagjainak! A pécsi gyülekezetünk pedig bizottsági döntés alapján 320 000 forintot adott a tábor költségeire. Ezzel és az adományokkal együtt a tábor végéig annyi összegyűlt, hogy abból minden költséget fizetni tudtunk, a maradék, 200 000 forint körüli összeget visszautaltuk a Kerak számlájára.

Hálásak vagyunk a jó Atyánknak minden kegyelméért, és minden támogatónknak a támogatásért, valamint a tanítóinknak a hozzáértő és szerető munkájukért, ami ezt a missziós jellegű munkát segítette mindannyiunknak az üdvösségére. Jövőre is tervezünk táboroztatást, és bízunk az Úr Jézus Krisztus kegyelmében, hogy továbbra is velünk lesz ebben a sokrétű szolgálatban, és megsegít, ahogyan az idén is minden kerakos nyári tábort megáldott. Legyen mindenért hála és dicsőség az Ő szent nevének!

Pongrácz Róbert

Ifjúsági tábor

(Berkenye, augusztus 30. – szeptember 3.)

2023. augusztus végén rendezték a bibliai ifjúsági tábort a Börzsöny hegység lábánál, egy festői kis hegyi faluban, Berkenyén. Idilli fekvésű vendégházunk a község legszélén helyezkedett el, aminek kapujától 20 méterre máris a Hársas-tó szélén találtuk magunkat.

Szállásunk a falu egyik ékszerdoboza volt. Takaros kis házikó, tiszta szobákkal, gyönyörűen rendezett udvarral, kiülőkkel, pihenőszékekkel, csupa zöld fa között – tényleg ideális helyszíne volt az elmélkedésnek és az elmélyülésnek.

Az ország minden pontjáról érkeztünk erre a néhány napra, így a szerda esti vacsoránál mutatkoztunk be egymásnak, bár sokan már látásból vagy éppen hallomásból ismertük egymást. Minden új napot egy rövid, gondolatébresztő reggeli áhítattal indítottunk, és természetesen egy Istent dicsőítő énekkel. A bőséges és vegán reggeli után mindenki kedvére válogathatott az olyan különféle szabadidős tevékenységek közül, mint a csocsó, a pingpong, de a karnyújtásnyira lévő Hársas-tavat is körbesétálhattuk a délelőtti előadások előtt.

Két délután az ínycsiklandó ebéd után a közeli hegyek ormára kapaszkodhattunk fel, melyek tetejéről elképesztő kilátás tárult elénk. Ilyenkor felidéződött bennünk a 121. zsoltár néhány sora: *„Szemeimet a hegyekre emelem, honnan jön az én segítségem? Az én segítségem az Úrtól van, aki teremtette az eget és földet. Nem engedi, hogy lábad inogjon; nem szunnyad el a te őriződ.”* (Zsoltárok 121,1–3) Az esti előadások után, a vacsora közben elmélkedtünk tovább az aznap hallottakon, majd kisétáltunk a tóhoz, amelynek víztükrén már csak a hold ragyogott, ajkunkról pedig felcsendült a hálaének: *„Hívők szent, magasztos helye, / Hol hozzád fohászunk száll, / Engedj, mikor gyűlünk egybe, / Ott lennünk orcáidnál! / Földiektől, ha megválunk, / Örök léttől ihletve, / Magasztos békét találunk, / Lelkünk szomját tölti be.”* (*Hitünk énekei*, 397. ének)

Vankó Zsuzsa néni Biblia-órái újra Jézus Krisztusra, a mi Megváltónkra irányították a tekintetünket. Ismét szívünkbe mart az a felismerés, hogy Jézus, a mi Megmentőnk, elhagyta dicső honát, meghalt értünk, hogy mi élhessünk, örök életet nyerhessünk. Csodálatos volt tudatosítani magunkban azt is, hogy Jézus, a mi közbenjárónk most is értünk szolgál, és többek között a mi oly sokszor csetlő-botló imádságainkat a lehető legtökéletesebben tárja a mi Urunk, Istenünk elé, aki bizonyosan minden imádságot előhoz a maga rendelt idejében.

Buda Péter előadása első hallásra sokkolóan hatott, hiszen egyértelműen rámutatott arra, amiről már a Bibliát nem ismerő világi kutatók, szakem-

berek és szakértők is egyre hangosabban és vészjóslóbban beszélnek, miszerint Földünk napjai meg vannak számlálva. Ezekre a szavakra már senki emberfia nem mondhatja, hogy *„hol van az ő eljövetelének ígérete? Mert amióta az atyák elhunytak, minden azonképpen marad a teremtés kezdetétől fogva”* (2Pt 3,4), hiszen Bibliát ismerők és nem ismerők is most már egyértelműen láthatják az idők jeleit, hogy az Úrnak nagy napja bizony nagyon hamar jő felénk. Örömteli volt látni, hallani az ifjúságot, akik épphogy másfél-két évtizede élnek ezen a megtépázott Földön: első reakciójuk egyáltalán nem a „ne, nem akarom ezt, én még élni akarok!” érzése volt, hanem a hála, hogy mily nagy kegyelem az, hogy mi ismerhetjük ezeket a kijelentéseket, kinyilatkoztatásokat, próféciákat, és hogy azonosítani is tudjuk a világi történésekkel, hiszen mindez segíthet nekünk felkészülni az előttünk álló nehéz időkre.

Maroknyi kis csapatunkban sok új, szívből jövő barátság született, amelyek a tábor után sem értek véget. Továbbra is egymást segítve, erősítve, *„várván várjuk ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését”* (Tit 2,13). Egy irányba nézve haladunk tovább az Istentől rendelt úton, amelyben egyetlen teendők az egy akaraton való közös munkálkodás, hogy hirdessük Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak közeli eljövetelét, hiszen *„Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson”* (1Tim 2,4).

Szombat délután Istennel szerzett tapasztalatainkkal bátorítottuk egymást, majd este, napnyugta után tábortüzet raktunk, és egészen késő éjszakáig hálatelt szívvel énekeltünk az Úrnak.

Ezúton is szeretnénk megköszönni Vankó Zsuzsa néninek, hogy hallgatott az Úr indító szavára, és meghirdette ezt az ifjúsági tábort, továbbá köszönjük személyes jelenlétét, fáradhatatlan kedvességét és válaszadásait, amivel szívünkig hatoló üzeneteket adott át. Hálásan köszönjük Buda Péternek, hogy eljött egy alkalomra, köszönjük az idejét és felrázó gondolatait. Borbély Mikinek a szállás megtalálását és lefoglalását, Tüdődi-Farkas Olginak a helyszíni szervezést, Farkas Ádámnak a túravezetést, Ottóné Bartalos Zsuzsának és Szatmári Ilikének a fenséges ételek elkészítését, fáradhatatlan szolgálatukat.

Filus Melinda

Egy különleges utazás tapasztalatai

„Az ütközetben senkit el nem bocsátanak."
(Préd 8,8)

2001 óta, idestova már huszonkét éve, hogy a fiam egy tőlünk több mint 200 km-re fekvő városba, az ország másik végébe ment tanulni, majd tanulmányai végeztével ott is telepedett le. Ennyi idő alatt jó párszor megtettem már az utat a két város között személygépkocsival is, de leginkább autóbusszal. A távolsági gyorsjárat közel öt órán keresztül falja a kilométereket az országúton, és csupán két tízperces megállóval megszakított pihenést, várakozást engedélyez a menetidő. Ilyen hosszú idő alatt mi mást is tehetnék, mint az elsuhanó tájat figyelem, az évszakok változásainak nyomát kutatom a jármű ablakából nézelődve.

Nemrégiben egy nagyon különös tapasztalatot éltem át, ilyen az elmúlt utak során még soha nem történt meg velem. Nyugodtan mondhatom, hogy egész életem során sem. Ha lehetséges, akkor a buszon mindig a leghátsó sorban foglalok helyett. Itt az ülések kicsit magasabban helyezkednek el, így jobban látom az utat és a velem együtt utazókat is. Ennek az aprócska momentumnak még fontos szerepe lesz a későbbiek folyamán.

Kora délelőtt felszálltam a járműre, és újra útnak indultam a fiamhoz látogatóba. Kényelmesen elhelyezkedtem az ülésen, és néztem, ahogyan elhagyjuk az állomást, távolodunk otthonról. Útközben figyeltem a tovasuhanó tájat, a házakat, a fodrozódó felhőket és az egykedvűen dolgukra sietők embereket. Ekkor hirtelen és teljesen váratlanul egy nagyon erős, orrfacsaró szag csapta meg az orrom, még a gyomrom is felkavarodott. Egy csapásra kiragadott komfortzónámból, megszakítva az utazásom monoton ritmusát. Vártam pár pillanatig, hátha elmúlik, de sajnos nem így lett, sőt egyre erősödött, már-már fizikai rosszullétet okozva. Elkezdtem figyelni az utasokat a hátsó sor üléséről, vajon ők éreznek-e valami furcsát, szokatlant. Megdöbbenve vettem tudomásul, hogy mindenki nyugodtan ül, beszélget, alszik vagy éppen az okostelefonján babrál valamit.

Hát senki sem érzi ezt a fojtogató „illatot"? – tépelődtem magamban. Tudtam, ez ellen most nem tehetek semmit, innen nem tudok kiszabadulni. Egy ilyen, csak számomra érzékelt dolog miatt nem fogják az utazást a jármű vezetői megszakítani. Kiszállni csupán a két megállóban lehet, és csak pár perc erejéig. Alig vártam már, hogy az első ilyen helyre, Pécsre, beérjünk.

Történt még egy nagyon furcsa „dolog" is menet közben. A közel ötórás út alatt végig ébren voltam, de a megállóhelyeken mégsem tudtam kiszállni, mert arra a kis időre – a legnagyobb sajnálatomra – mind a két alkalommal elszunnyadtam. Ahogy azonban elindult a megállókból a járművünk, érthetetlen módon, egyből felébredtem. Le sem tudom írni, hogy milyen csalódást éreztem. Megértettem, hogy most „fogoly" vagyok, a Jóisten bezárt engem ebbe a buszba.

„Amíg meg nem értem, amit Isten ezáltal üzenni szeretne nekem, nem fog engem innen kiengedni” – hatalmasodott el egyre jobban rajtam ez a felismerés. Ebből a csapdából majd csak a végállomáson szabadulhatok ki. Azon törtem a fejem, hogyan éljem túl ezt a gyötrelmekkel teli utazást, ami jól láthatóan csak engem kínzott. Nem volt könnyű megőrizni a nyugalmamat, és megpróbálni higgadtan végiggondolni, mit is tehetnék ebben a helyzetben. Közben többször is felfohászkodtam magamban: „Istenem! Segíts meg kérlek!!!”

Hatalmas erővel kellett kényszeríteni magamat, hogy másra figyeljek. Hogy ne magammal foglalkozzam, hanem nézzem inkább a körülöttem lévő látnivalókat, emeljem le a tekintetem saját magamról és a problémámról. Ez eleinte nehezebben ment, de szép lassan, ahogy egyre fogytak a kilométerek, kezdtem belejönni. És milyen érdekes, eközben egyre kevésbé éreztem azt a szörnyű szagot, ami teljesen megzavart. Az utazás hátralévő részében végig ezek a kérdések motoszkáltak a fejemben: „Miért is történik ez velem?” „Valami okának biztosan kell lennie…” „Mit is tanulhatok ebből?”

A végállomáshoz közeledve egyre jobban kitisztult előttem a kép, végre kezdtem rájönni, hogy mindez mi okból történt velem. Megértettem, hogy túl sokat foglalkozom magammal és az emberileg megoldhatatlannak vélt gondjaimmal.

„Hol van ilyenkor a hited? Kiben is bízol?” – szégyelltem el magam, ezekre gondolva.

Eközben beértünk célállomásunkra, Szegedre. Itt egy csapásra vége szakadt furcsa megpróbáltatásomnak. Valóságos csoda történt, „kellemetlen útitársam”, huss!, egy pillanat alatt elillant, mintha itt sem lett volna. Az átélt különleges tapasztalatért és a „jószerencsés” megérkezésért hálát adva szálltam le az autóbuszról.

„Bizony, igazak a Szentírás szavai” – állapítottam meg magamban: *„Az ütközetben* [az élet harcaiból] *senkit el nem bocsátanak…”* (Préd 8,8)

Nem térhetünk ki a számunkra kellemetlen élethelyzetekből. Inkább arra figyeljünk, hogy ezekből mit tanulhatunk! A megharcolt csatáktól leszünk erősek, és a próbáktól sem kell félnünk, ha mennyei jó Atyánk erős karját soha el nem engedjük!

Harmati Göngyi
S. D. G.

KERESZTSÉGEK

Örömmel tudatjuk, hogy ezen a nyáron és ősszel újabb megkeresztelt testvérekkel gazdagodhatott közösségünk.

- Ez év *július 23-án* **Mitelle Sára** keresztelkedett meg a Dunában, Tahitótfalunál, valamint *szeptember 7-én* **Mogács Péter** a Balatonban, Balatonszárszón. Mindketten a biatorbágyi gyülekezet tagjai lesznek.

- *Szeptember 17-én* pedig **Domján Dániel** kötött szövetséget az Úrral Balatonalmádiban, aki a veszprémi gyülekezethez fog tartozni.

Életükre, szolgálatukra az Úr bőséges áldását kívánjuk!

„Mert meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára.” (Fil 1,6)

A JÓISTEN MEGHALLJA KIÁLTÁSUNKAT

„Ha igazak kiáltanak, az Úr meghallgatja, és minden bajukból kimenti őket.” (Zsolt 34,8)

„Mert az ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden utadban.” (Zsolt 91,11)

Kedves Gyerekek! Két rövid gyermekkori tapasztalatomat osztom meg most veletek arról, hogyan védelmez bennünket a Jóisten.

Az első hét évemet a várostól távol, egy faluban éltem le. Édesapám és édesanyám munkahelye közvetlenül a házunk mellett, az orvosi rendelőben volt. Biztonságban éreztem ott magamat, mert akkor is a közelükben lehettem, amikor ők dolgoztak. A rendezett udvar közepén szökőkút, közvetlenül a kerítésen túl pedig egy autóút volt. A rendelővel szemben, az út túloldalán házak helyezkedtek el. Az egyik ilyen házban lakott a játszópajtásom. Mint minden gyermek, nagyon szerettem játszani. Annyira bele tudtam merülni egy-egy játékba, hogy olyankor a külvilág szinte megszűnt létezni számomra. Akkor még nem volt annyi játék, mint most. Kevesebb volt, de azokat megbecsültük. Sokat babáztam a szomszéd kislányokkal, de nagyon szerettünk a ház mögött bújócskázni is, vagy kicsit távolabb, az erdőben barangolni és málnát gyűjteni. Időnként a természetből és az udvar környékéről kerestük meg a játékunkhoz szükséges hozzávalókat.

Egyik alkalommal szintén így történt. Nagyon elfoglalt voltam valaminek a keresésével. Amikor megtaláltam, örömmel mutattam fel a megtalált tárgyat játszótársamnak, aki az út túloldalán állt. Ő visszaszólt nekem, így rá figyeltem, és már mentem is át az úton, anélkül, hogy szétnéztem volna. Hirtelen erős fékezés csikorgását hallottam. Nyilván el tudjátok képzelni, mi történt! Annyira egymással és a játékkal voltunk elfoglalva, hogy nem figyeltünk arra, jön-e autó. Ahogy később édesanyám elmondta, az autót egy mozgásában korlátozott sofőr vezette, akinek jól felszerelt kocsija volt, és a fékje nagyon jól fogott. Ha nem ő jön éppen arra, akkor lehet, hogy ezeket a sorokat már nem írtam volna le nektek. Semmi bántódásom nem esett! Figyelmetlenségem ellenére Isten angyala védelmével vett körül.

Már régebben, amikor szüleim Jézusról beszéltek nekem, szívembe fogadtam Őt. Örültem annak, hogy szeret engem, és bíztam Benne. Még kicsi gyermek voltam, ezért őrzőangyalom különösen vigyázott rám.

Másodikos koromtól Nagyváradra költöztünk. A következő történet itt zajlott le, évekkel később. Tömbházban laktunk. Egyik játszópajtásom is éppen ebben a házban, az emeleten lakott. A bolt, ahol gyakran vásároltam, csak néhány percre volt a háztól. Már nagyobbacska, önálló kislány voltam, figyelmes, tudtam magamra ügyelni.

Egyik nap, még sötétedés előtt, egyedül szaladtam le a boltba venni valamit. Amikor a bolt bejáratához érkeztem, meglepődve láttam, hogy egészen hosszan kígyózik a bevásárlók sora. Játszópajtásom édesapja eléggé elöl volt a sorban, és készségesen felajánlotta, hogy megveszi, amire szükségem van, így nem kell olyan sokat várakoznom. Én viszont bizalmatlan voltam irányában, mert gyakran ivott, és többször láttam őt részegen, pedig a lelkében jó ember volt. A családját is szerette. Látjátok, sajnos az emberek megítélése látszat alapján a gyermekekre is átragad. Ifjú felnőttként már nem így gondolkodtam.

Végül elfogadta, hogy nem kérem a segítségét, hanem én szeretném megvenni azt, amiért lementem. Megvásároltam a szükséges dolgokat, aztán kimentem a boltból, átmentem az úton, és hazafelé tartottam. Körülbelül 3-4 percnyi sétára voltam már csak az otthonomtól. Járókelő nemigen volt a járdán és a téren, ahol haladtam. Egyszer csak azt éreztem, hogy valaki a vállamra tette a kezét, átkarolt. Egy alacsonyabb, bőrdzsekis férfi

szegődött mellém, akit nem ismertem. Megijedtem. Elkezdett beszélgetni velem, kérdezgetett.

Nagyon nagy veszélyben éreztem magam, nem sejtettem semmi jót. Felmértem a helyzetet, hogy ő erősebb, emellett a futást sem választhattam menekülési útként. Hiába voltam az iskola egyik leggyorsabb futója, papucsban voltam, így esélytelennek láttam ezt ebben a helyzetben.

Nagyon hosszúnak tűnt az amúgy nagyon rövid hazafelé vezető út. Végig beszélgetett velem, miközben én a menekülési lehetőségeken gondolkodtam. A tömbház bejárata előtt jó néhány méterrel megállt, felemelt, és megjegyezte, hogy ő ilyen lányokat keres karatéra. Ekkor szavak nélkül, lelkemben segítségért kiáltottam Istenhez, majd határozottan cselekedtem. Magam sem tudom, hogyan, de kilöktem magamat a karjaiból, és befutottam a tömbházba, majd a lakásba, és onnan egyenesen szerető szüleim karjaiba.

Így mentett meg a Jóisten, hogy semmi bántódásom sem esett, egy hajszálam sem görbült. Ő végig védett engem, ezért nem tudott ez az ember bántani vagy elrabolni. Ő már jó előre azt is előkészítette, hogy bele se kerüljek ebbe a helyzetbe, de az én előítéletem a szomszéd bácsi iránt ezt meghiúsította, mivel nem engedtem meg, hogy bevásároljon nekem, és így hamarabb hazajussak. De ezután sem hagyott magamra, tudom, hogy angyalával végigkísért az úton, hogy semmi rossz dolgot ne tudjon tenni velem ez az ismeretlen ember.

Már kicsi koromban nagyon szerettem a Jóistent. Nagyon bíztam Benne, és kiáltásomra azonnal válaszolt, úgy, ahogyan a 34. zsoltár 18. versében olvassuk: *„Ha igazak kiáltanak, az Úr meghallgatja, és minden bajukból kimenti őket.”* Hálás vagyok Istennek, hogy gyermekként megőrizte életemet!

Istenünk figyelmeztet minket a veszélyes helyzetekben, jó gondolatokat, erőt ad, és angyala által védelemmel vesz körül bennünket. Jó, ha mindig elővigyázatosak, meggondoltak vagytok, de ha figyelmetlenségből, óvatlanságból vagy akár önhibátokon kívül veszélybe kerültök, Őhozzá fohászkodjatok! Ő soha nem hagy titeket magatokra!

Megléc Mária

Novák Orsolya

(1937. febr. 13. – 2023. júl. 3.)

Rácz Éva búcsúztatója

Csak egy lénnyel van kevesebb,
Mint tegnap volt,
S nekem úgy tetszik: az egész
Világ kiholt.

– olvashatjuk Petőfi Sándor: *Az árva lány* című versében. Most, a hamvaidat tartalmazó urna előtt állva így érzek én is.

Novák Orsolya tanárnőnek nem voltak gyermekei, de voltak tanítványai, barátai, hittestvérei az adventista közösségben. Engem megtisztelt azzal, hogy anyai barátnőmnek tudhattam, így az utóbbi tizenöt évben szinte napi kapcsolatban voltunk egymással. Az utolsó, idősotthonban töltött három hetében sajnos megszakadt közöttünk a kommunikáció. A tervezett látogatást nem várta meg, váratlanul, hirtelen hagyott itt minket, univerzális „orsolyátlanságot" hagyva maga után, aminek mélységét a rokon lelkek érthetik meg csak igazán.

Az emlékezés által viszont itt lesz velünk – azokkal is, akiknek ismerősként is idegen volt, mint egy távoli bolygó, és azokkal is, akik nem tudták elfogadni olyannak, mint amilyen volt…, de legfőképpen azokkal lesz itt mindig, akik feltétel nélküli szeretettel szerették őt, az egyedül élőt, egyedülállót, aki különc volt, de nem rokontalan. Lehet-e feledni azt a különleges embert, akinek egyetlen életcélja az Istenhez tartozás volt? A vágyott cél elérése érdekében feláldozott mindent: karriert, szerelmeket, a világ kínálta lehetőségeket, a nagybetűs Életet. Önző világunkban csak a legkiválóbbak teszik meg azt, ami számára természetes volt, hogy családja érdekeit mindig az önérdeke elé helyezte.

Adventista családba született, így már csecsemőként bemutatták a hetednapi adventista közösségnek. Kora ifjúságától kezdve szorgalmasan tanulmányozta a Bibliát. Gyakorta a házuk padlásán találta meg az elmélyült imádkozásra alkalmas helyet, mindig Istentől kérve a vezetést, a megerősítést.

Szüleinek második gyermekeként jött a világra. Jenő bátyja életét már az iskolában egyengette, segítette a tanulásban. Később bátyja fiának nevelését is magára vállalta.

Korán megmutatkozott zenei tehetsége, mindjárt a 2. évfolyamba vették fel a Bartók Konzervatóriumba Budapesten, ahol zongora tanszakon kezdte meg tanulmányait, nagy nélkülözések közepette. Soha nem zúgolódott a sorsa ellen, inkább éhezett, de a kottákat, könyveket az antikváriumból mindig megvette. Sajnos nem sokáig tanulhatott, mert tizenhat éves korában jött egy betegség, a szívizomgyulladás, ami élete során többször is halálfélelmekkel tarkított kényszerpihenőre küldte. Istenhite mindig, minden nehézségen átsegítette, hiszen a „legyen meg a te akaratod" szellemében úgy gondolta, hogy Istentől a rosszat is el kell fogadnunk, nem csak a jót.

Csodákról is mesélt, olyan, szinte hihetetlen helyzetekről, amelyekben Isten angyalai működtek közre közvetlenül, látható és érzékelhető for-

mában. Elmesélte, hogy édesapja meghalt – egyszer… Az emberek, ugye, általában csak egyszer halnak meg? Nem így Novák bácsi! A második világháborút követő években történt, hogy Orsolya édesapja súlyos beteg lett. Éjszaka hívták ki az orvost, aki megállapította, hogy Novák bácsi meghalt, és az orvos azt is mondta, hogy majd visszajön reggel, és kiállítja a halotti bizonyítványt.

Orsolya édesanyja nem esett kétségbe, hanem letérdelt, és így imádkozott: „Istenem! Kérlek, ne vedd el tőlem a férjem! A három gyermekemet nem tudom egyedül felnevelni. Kérlek, add vissza nekem a férjem!" Reggel, amikor az orvos jött, Novák bácsi az ágyon ült, egészségesen, az élet további küzdelmeinek folytatására készen. Hogy valóban csoda történt-e, vagy az orvos „diagnózisa" volt téves, ki tudhatja. A család legendáriumába úgy vonult be a történet, hogy Isten meghallgatta Novák néni tiszta szívből, igaz hittel elmondott kérését, visszaadta a férjét. Gondolom, megegyezett akaratával – ezt már én teszem hozzá.

A másik története is a második világháború éveiben játszódott. Orsolya édesapja frontszolgálaton volt, ahonnan nem nagyon lehet eljönni. Az édesanyja egy vegyesboltot működtetett, amit szombatonként nem nyitott ki, hiszen a Biblia teremtéstörténete szerint Isten is megpihent a teremtés hetedik napján, s az embereknek is elrendelte, hogy szombatnapokon rá emlékezve semmi munkát ne végezzenek. A hatóságok viszont börtönnel fenyegették Orsolya édesanyját, ha nem nyitja ki a boltot. Péntek este Novák néni úgy döntött, hogy inkább börtönbe megy, de megtartja a szombatot. Ügyét ismét Isten elé vitte, és tiszta szívvel, igaz hittel elmondott imája újból meghallgatásra talált. Másnap hajnalban váratlanul megérkezett a férje a frontról. Elmondta, hogy a katonaorvos név szerint őt szólította, és „meggyőzte" arról, hogy beteg, és otthon kell gyógyulnia. Ő nem volt adventista, így kinyitotta a boltot, megmentve ezáltal feleségét a börtöntől, családját a széthullástól. Mi tudjuk, hogy ő csak eszköz volt Isten kezében. A hittel elmondott imák életeket menthetnek meg.

A „sors könyvében" az volt megírva, hogy Orsolya zongoratanárnő legyen. Győrben tanulhatott tovább, és segítőkész tanárai már diákként tanítási, pénzkeresési lehetőséghez juttatták őt. Tanítványai Győrben és Balatonfüreden is tisztelték, szerették, harcosan kiálltak mellette. Egykori tanítványaival élete végéig kapcsolatban volt, a világ különböző tájairól keresték őt, beszámoltak életük eseményeiről, kérték bölcs tanácsait, hallgatták tanításait az Istenhez tartozás feltételeiről.

Ő mindenkit megértett, mindenkihez szeretettel fordult oda, mindenkinek segített. Őt viszont kevesen értették meg. Talán, mert annyira különbözött korunk emberétől. Különc volt, de nem rokontalan. Miklós öccsét is nagyon szerette, őt úgy segítette, hogy amikor megnősült, és meg kellett osztani a szülői házat a gyarapodó családtagokkal, átadta szobáját, és szívesen segített unokahúgai gondozásában is.

Betegsége korán nyugdíjba menetelre kényszerítette. A zongoratanítás mellett a Háziipari Szövetkezetben is dolgozott. Szépen tudott rajzolni, csodás hangja volt, szépen tudott énekelni is, és nagyon szerette a verseket, a virágokat, az állatokat. Amikor a betegsége ágynyugalomra kényszerítette, mint a mesékben, köréje gyűltek vigasztalóan a családi ház kertjének jószágai.

Művészi szépérzéke mindenben megmutatkozott, ahogyan vázába rendezte a virágokat, ahogyan szépítgette a lakását. A kora előrehaladtával egyre nehezebben tudta ellátni magát, nagyon sajnálta, hogy a családi kötelezettségei és a munkája mellett a róla való gondoskodással oly sok plusz feladat hárult Bettike húgára, aki mindvégig mellette állt, és segítette.

Csak egy lénnyel van kevesebb,
Mint tegnap volt,
S nekem úgy tetszik: az egész
Világ kiholt.

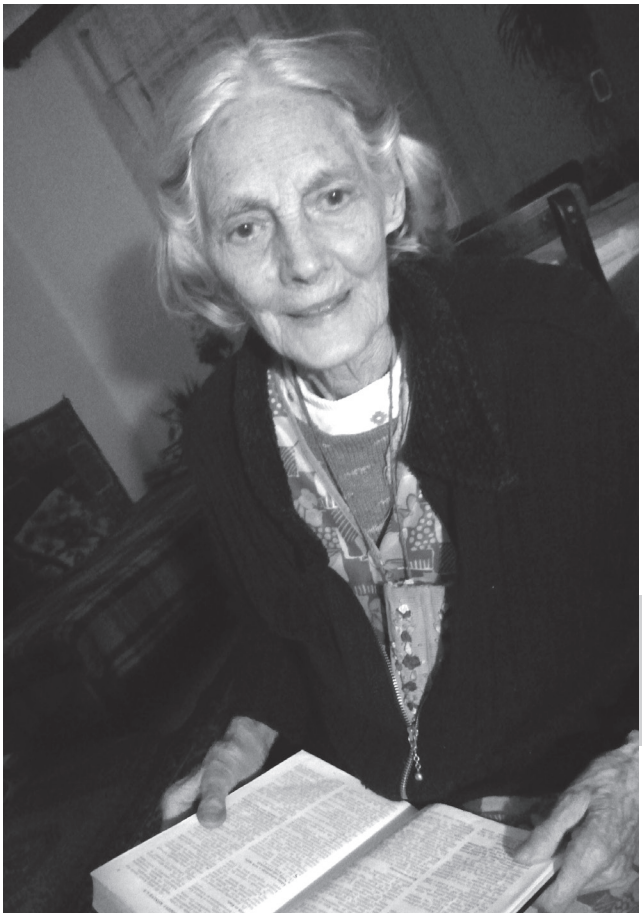
Halála váratlanul ért mindenkit. Isten kegyes volt hozzá, úgy vette el, hogy méltóságát megőrizve nem kellett fájdalmaktól gyötörve szembenéznie a bizonyos, lassan közelgő elmúlás óráival, perceivel. Neki így volt jobb, nekünk nagyon fáj. A viszontlátás reményében búcsúzom Tőle, azzal a gondolattal, hogy „a szeretet hatalma erősebb a halálénál, és Isten a szeretet".

Nyugodj békében, drága barátnőm, Isten kegyelmében! Míg élünk, őrizzük emlékedet.

(Balatonfüred, 2023. július 21.)

Urbán Lajosné Buj Anna

(1930. márc. 11. – 2023. júl. 28.)

Urbán Lajosné Buj Anna 1930. március 11-én született Gyulán, egy hatgyermekes család első gyermekeként. Szülei születésétől kezdve hitben nevelték, ő maga pedig már kisgyermekként is különös érdeklődéssel fordult a Biblia felé. Korán személyes hitre jutva, tizenhét éves korában megkeresztelkedett, és haláláig hűségesen követte az igazságot. Magas életkort megélve és az idők jeleinek sokasodását szemlélve gyakran kifejezte vágyakozását, hogy bárcsak megérhetné Jézus eljövetelét.

Szociális gondozóként először Budapesten, majd Salgótarjánban, végül Békéscsabán dolgozott. Ezt a munkát nagy alázattal végezte, majd saját szüleit is gondozta, halálukig ápolta mindkettőjüket. Ezt követően magához vette és hét éven át minden ellenszolgáltatás nélkül gondozta egyik megözvegyült, súlyosan beteg testvérnőnket is. Egész életét ez a segítőkészség és önzetlenség jellemezte. Amikor az 1975-ös válságot követően Békéscsabán is kettévált a gyülekezet, férjével együtt vállalta, hogy saját házukban adnak helyet annak a kis csoportnak, amelynek tagjai korábban az úgynevezett Egervári csoporthoz csatlakoztak, majd később a Keresztény Advent Közösséghez tagjai lettek.

A ma létező békéscsabai gyülekezetünk megalapításában és fennmaradásában neki és családjának nagyon nagy szerepe volt. Diakónusként személyesen is sokat, sokakért fáradozott, imádkozott, kérés nélkül is mindenütt ott volt, ahol testi vagy lelki segítségre szorulót látott.

Az ő példamutató és önzetlen keresztény élete követendő példa valamennyiünk számára.

Dr. Gombkötő Jolán

Wendler Ibolya

(1935. dec. 16. – 2023. szept. 17.)

„Az igaznak emlékezete áldott…”
(Péld 10,7)

Ez az ige jut eszembe Wendler Ibolya testvérünkre emlékezve, akit szeptember 25-én temettünk el Eleken. Törékeny egészsége ellenére hosszú életet, 87 évet élt. Isten országában lesz csak nyilvánvalóvá, hogy élete példájának és bizonyságtevéseinek a magvetése mennyi jót eredményezett sokak életében. Hiszem, hogy azok közé tartozik, akikről azt mondja az Írás, hogy *„gazdagon adatik nékik az Isten örök országába való bemenetel”* (2Pt 1,11).

Sok évvel ezelőtt eltávozott már Aliz nővére, és jó pár év eltelt azóta is, hogy Magdolna húga is meghalt, ugyancsak az eleki otthonban. Erről a három testvérről nekem mindig a bethániai család, Márta, Mária és Lázár jut az eszembe, akik sok szíves szolgálatot tettek Jézusért és tanítványaiért, és azt is olvassuk róluk, hogy Jézus szerette őket (Jn 11,3.5). Különleges jelenség volt ez a három testvér. Életük célja, tartalma röviden így foglalható össze: örömteli, szíves szolgálat Krisztusért. Ez töltötte ki az életüket.

Amikor Ibolya és Magdolna születtek, szüleik már adventhívők voltak. Édesapjuk hegedült, Tibor bátyjuk, aki szintén hívő lett, nagyon szépen énekelt. Isten Igéjének szeretete és a zene szeretete meghatározó volt a családban. Ibolya zongoratanárnő, Magdolna hegedűtanár lett. Gyülekezetünk idősebb tagjai közül sokan emlékezhetnek arra, hogy milyen felemelő volt kettőjük zenei szolgálatát hallgatni: Magdolna hegedült, Ibolya kísérte. Nem létezett számukra fáradtság vagy alkalmatlan idő, mindig készek voltak arra, hogy bárhová elutazzanak, és szolgáljanak.

De nem volt kisebb szerepe életükben az Isten Igéjéről való bizonyságtevésnek sem. Házi zenei istentiszteleteket tartottak, és meghívtak rá ismerősöket, barátokat szilasligeti házukba. Vendégszerető otthonukban mindig működött Biblia-kör is. Nem létezett még számítógép és e-mailezési lehetőség, ezért azokat a prédikációkat, amelyek őket megragadták, kézzel leírták, majd postán elküldték olyan ismerősöknek, barátoknak, akikről úgy gondolták, ez majd bátorítja, segíti őket. Ibolya sok éven át hűségesen, egy személyben vitte, vezette a bibliai levelező tanfolyamot is. Magdolna sok helyen szolgált igehirdetőként is. Mindig sok példányban vásárolták meg az új könyveket, hogy állandóan legyen otthon készletük abból a célból, hogy másoknak is ajándékozhassanak ezekből.

Sok évig tanítottak a gödöllői zeneiskolában, és a gödöllői gyülekezet hűséges tagjai voltak. Korábban rendszeresen jártak a németországi Friedensauba is, részt vettek az ottani zenei életben, és sok németországi testvért láttak vendégül otthonukban.

Ibolya, mielőtt egy testvérnő gondozásába, végül az eleki otthonba került volna, mintegy négy évet élt Biatorbágyon, a főiskola épületében. Úgy gondolom, ez volt életének az egyik legbékésebb, legboldogabb szakasza. Nem volt gond, hogy idős korában, gyenge egészségével hogy jut el a gyülekezetbe, ami neki az élete volt, csak le kellett mennie a lépcsőn, hogy ott legyen szombaton az istentiszteleten. Emellett hétköznapokon és a vasárnapi konzultációs napokon is, amikor csak akart, ott volt a főiskolai tanórákon, és hallgathatta az Isten Igéjéről szóló tanításokat. Fáradhatatlan volt ebben, lelkesedése sohasem kopott, mindig tanult, és örült, hogy tanulhatott.

Rendkívül türelmesen viselte az időskor nyűgjeit, ápolásra szoruló helyzetét. Ahányszor csak meglátogattam Eleken, mindig azt mondta, hogy kedvesek az ápolók, jól van, elégedett mindennel. Nem felejtem el azt a mondatát, amit az egyik utolsó látogatásom alkalmával mondott: „Hát nekünk igazán szép és gazdag életünk volt, hálás vagyok érte." Akkor mondta ezt, amikor levittem neki Biatorbágyról a fényképeket, ezeket nézegette, rendezgette, és felelevenedtek benne a szolgálat szép alkalmai, amikor a gyülekezeti istentiszteleteken és a zenei ünnepélyeken szolgálhattak Isten dicsőségére.

Hálával emlékezhetünk rájuk mi is, és buzdítást nyerhetünk életük példájából.

Vankó Zsuzsa

Németh Edéné Csiki Julianna

(1935. márc. 16. – 2023. júl. 16.)

Testvérünk 1935-ben született, és ez év júliusában hunyt el a mohácsi kórházban egy súlyos műtét után. Nagy család tagja volt, Erdélyből, Bukovinából származtak, onnét menekültek át Magyarországra. Legkisebb húga, Teréz, Amerikába került fiatalon, ott ismerte meg az adventüzenetet férjével, Dudás Miklóssal együtt. A család nagyon összetartott, eredetileg valamennyien római katolikusok voltak. Terike és férje, Miklós meghívták Juliskát – ahogy elhunyt testvérünket mindenki szólította – magukhoz Amerikába. Az ott töltött idő alatt ismerkedett meg ő is a Biblia tanításaival, az adventreménységgel 1998-ban, amit ő teljes szívvel, boldogan magáévá tett.

Korábban Dunaszekcsőn élt, ahol akkor még több gyülekezeti tagunk is volt, és helyben is voltak istentiszteletek. Később a bátaszéki gyülekezethez tartozott. Szeretetre méltó személyiség volt. Nagyon vendégszerető mindenki iránt, igazi konyhaművész. Nagyon értett a kertészkedés-

hez, még a gyümölcsfák oltásához is. Csodálatos virágoskertje volt Dunaszekcsőn. Hittestvéreihez is nagyon ragaszkodott, a gyülekezeti összejöveteleken lehetősége szerint mindig részt vett. Lába egyre betegebb lett, de még ekkor is örömmel vette, hogy Bátaszékről Loncika érte ment autóval, és elvitte az istentiszteletre.

Legmegkapóbb tulajdonsága számomra egyrészt a belőle áradó szeretet, kedvesség, mindenki iránt megnyilatkozó szíves készség volt, másrészt pedig az, ahogyan örülni tudott Isten Igéjének, ahogy újra és újra örömmel elmesélte megtérése tapasztalatát. Elmondta, hogy amikor hazaérkezett húgáéktól Amerikából, csaknem megbántotta férjét azzal, hogy ezt mondta: „Olyan különleges boldogságot, amit én Krisztus megismerése által nyertem, még menyasszony koromban sem éreztem."

Az időskor férjét is, őt is nagyon legyengítette, így gyermekeik Mohácson biztosítottak számukra egy lakást, ahol leányuk naponta látogatta, és különleges hűséggel, szeretettel gondozta őket. Egészségi állapota miatt azonban sokat szenvedett az utolsó időben. Halála kegyelem volt már, amint az Ige mondja: *„Megkönyörül az Úr az ő szolgáin, ha látja, hogy elfogyott az erő."* (5Móz 32,36) Sombereken temették el, ahol több családtagja is nyugszik. Ez az ige vigasztal bennünket őrá emlékezve: *„Aki hisz énbennem, ha meghal is, élni fog."* (Jn 11,25; pontosított fordítás szerint.)

Vankó Zsuzsa

Kürtszó – Negyedévenkénti gyülekezeti folyóirat
A Keresztény Advent Közösség megbízásából kiadja a Bibliaiskolák Közössége
Felelős kiadó: a Keresztény Advent Közösség elnöke, valamint a Bibliaiskolák Közössége elnöke
Szerkesztőbizottság: Buda Júlia, Fodor Albert, Udvarhelyi Valéria, Vankó Zsuzsa
Elérhetőségeink: *www.kerak.hu/dokumentumtar; e-mail: kurtszo@kurtszo.hu*
A kiadó elérhetőségei: 1181 Budapest, Reviczky Gy. u. 46.
Tel. 06-1/267-3947, 06-20/379-6020; www.bikkiado.hu; e-mail: info@bikkiado.hu
ISSN 2732-0499

Kurt Rommel • Hulló levelek

Éveim magas fája
egy levelet lehullatott.
Isten hűséges kezébe
visszavett egy napot.

Napjaim hosszú soráért,
Uram, szent neved áldom.
Milyen nagy a hűséged,
mennyi a mulasztásom!

Vajon hány levelet hoz még
ezután életem fája?
Te vagy az idő Ura…
Rejtve napjaim száma.

Minden új reggel örök
kegyelmedről beszél.
Segíts úgy élni, mintha holnap
hullana le az utolsó levél!

(Fordította: Túrmezei Erzsébet)